

গৃহস্থ জীৱনত সুখ শান্তিৰ
সহজ যোগ

সূচীপত্ৰ

১। গাৰ্হস্থ্য জীৱনত যোগাভ্যাসৰ দ্বাৰা সুখ-শান্তি লাভ	১
২। যোগাভ্যাসৰ বিধি	৭
৩। কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্য	১০
৪। গৃহস্থী হৈও নিঃসংকল্পৰ সমাধি	১৭
৫। যোগক কঠিন বুলি অজুহাত দেখুওৱা বৃথা	২২
৬। যোগাভ্যাসৰ বাবে ধাৰণা	২৪
৭। সংসাৰী হৈও ভোগীৰ পৰা যোগী হ'ব পাৰি	২৭
৮। যোগ অভ্যাসত বিকল্প আৰু বিঘিনি	৩০
৯। গৃহস্থী জীৱনক কেনেকৈ আশ্ৰমত পৰিণত কৰিব পাৰি?	৩০

গৃহস্থ জীৱনত সুখ শান্তিৰ
সহজ যোগ

সকলো আত্মাৰ পিতা পৰমপিতা
পৰমাত্মা শিৱ

প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰী ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়
আধ্যাত্মিক কলা বিথিকা
বিশ্ব শান্তি ভৱন, ১নং উপ পথ, ৰূপনগৰ
গুৱাহাটী - ৭৮১ ০৩২ (অসম)।

মুদ্ৰন :

ওঁম শান্তি প্ৰেছ, জ্ঞানামৃত ভৱন, শান্তিবন, আবুৰোড, ৰাজস্থান।

গাৰ্হস্থ্য জীৱনত যোগাভ্যাসৰ দ্বাৰা সুখ-শান্তি লাভ

যোগাভ্যাসৰ পৰা প্ৰাপ্তি

যিলোকে নিজৰ স্বৰূপ নাজানে, পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত মগ্ন নাথাকে, তেওঁ সঁচাকৈয়ে প্ৰকৃত সুখ-শান্তিৰ পৰা বঞ্চিত হয় আৰু বিকাৰৰ তাড়নাত পীড়িত হয়। কামনা-বাসনাই তেওঁৰ বিবেক বুদ্ধি ঘূনীয়া কৰে; ক্ৰোধৰ অগ্নিয়ে জ্বলায়। লগে লগে অন্যান্য বিকাৰ সমূহে তেওঁৰ ওপৰত প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে। কিন্তু যি মুহূৰ্তত মানুহে নিজৰ বিচাৰ বুদ্ধি পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ স্মৃতিত নিমগ্ন কৰে তেতিয়াই সেই মনুষ্য আত্মাই তেওঁৰ এই সংযোগ (connection) আৰু সম্পৰ্কৰ যোগেদি এক পোহৰ (light) আৰু শক্তিৰ (might) দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হ'বলৈ আৰম্ভ কৰে। তেওঁ অন্তৰত এক অভূতপূৰ্ব উল্লাস আৰু অতিশ্ৰীয়াৰ সুখ অনুভৱ কৰে। তেওঁৰ এনে অনুভৱ হয় যেন পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা তেওঁ গুপ্ত অমূল্য সম্পদ লাভ কৰিছে।

ঈশ্বৰৰ স্মৃতিত স্থিত হোৱাৰ ফলস্বৰূপে যি যোগাগ্নি প্ৰজ্বলিত হয়, তাৰ দ্বাৰা সকলো প্ৰকাৰৰ মনোবিকাৰ ভস্মীভূত হয়, মনোবাসনা পূৰ্ণ হয় আৰু আত্মাই এক দিব্যজ্যোতিৰ অন্তৰ্হীন সোঁতত ভাহি ফুৰা যেন অনুভৱ কৰে। তেওঁৰ অনুভৱ হয় যেন তেওঁ এক জ্যোতি সমুদ্ৰত স্নান কৰি আছে অথবা তেওঁ এক জ্যোতিপুঞ্জ আৰু পৰমাত্মাৰ আভা তেওঁৰ ওপৰত বৰ্ষিত হৈছে আৰু তাৰ দ্বাৰা সংসাৰত শান্তি তথা পবিত্ৰতা বিৰাজমান হৈছে। যদিওবা পিচলৈ তেওঁ এই মধুৰ অৱস্থাৰ পৰা পৃথক হয় তথাপিও এই শৰীৰৰ স্থূলতাৰ কথা তেওঁৰ অনুভৱ নহয় বৰঞ্চ নিজকে এক প্ৰকাশময় কায়াত ক্ষুণ্ণকৰ কাৰণে হ'লেও জিৰণি লোৱা ভ্ৰমণকাৰী যেন অনুভৱ কৰে।

এই ধৰণেৰে সহজ ৰাজযোগৰ অভ্যাসকাৰী প্ৰাৰ্থীয়ে ইহ-জন্মৰ অন্তত মুক্তি লাভ কৰি পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ শান্তিধামত অথবা জ্যোতিৰ দেশত জ্যোতিৰ্ময় তাৰকাৰ দৰে বিৰাজ কৰে। পিছত তেওঁ সতোপ্ৰধান সত্যযুগৰ দৈৱী সৃষ্টিত স্বৰ্গীয় সুখ আৰু ৰাজ্য ভোগ কৰে – য'ত প্ৰকৃতি তেওঁৰ দাসী হয় আৰু য'ত পবিত্ৰতা, শান্তি আৰু স্বাস্থ্য তেওঁৰ সেৱক হয়।

গৃহস্থৰ কাৰণে সহজ যোগ

‘যোগ’ শব্দটি এটি মধুৰ শব্দ। এই যোগ শব্দ শুনা মাত্ৰেই মানুহৰ ‘মন-পক্ষী’ উৰি গৈ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰ পাবলৈ চেষ্টা কৰে। যোগৰ দ্বাৰা যি ঐশ্বৰীক আনন্দ লাভ কৰা যায় আৰু মানুহৰ মন যি অলৌকিক বাগীত উদ্বাউল হয় তাকে অনুভৱ কৰিবলৈ সকলো মানুহৰ ইচ্ছা হয়। কিন্তু যোগাভ্যাসৰ সহজ আৰু বাস্তৱ নিয়মবিলাক নজনাৰ কাৰণে তেওঁলোকে ঐশ্বৰীক সুখ আৰু প্ৰেমৰ অনুভূতি ও প্ৰকৃত শান্তিৰ পৰা বঞ্চিত হ’ব লগা হয় আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনৰ অমূল্য মুহূৰ্তবিলাক বৃথাই অতিবাহিত কৰে।

প্ৰকৃততে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে মিলিত হোৱাৰ অৰ্থাৎ তেওঁৰ লগত যোগসূত্ৰ স্থাপন কৰাৰ অধিকাৰ সকলোৰে আছে। ইয়াত যোগ-যুক্ত হোৱাটো কঠিন বুলিও ক’ব নোৱাৰি। যোগস্থিত হ’বলৈ হ’লে, অথবা জীৱনত সুখ-শান্তি পাবলৈ হ’লে, ঘাইকৈ ছটা বিষয়ৰ প্ৰয়োজন হয়।

(১) নিশ্চয়তা

ছটা বিষয়ৰ ভিতৰত মুখ্য স্থান হ’ল নিশ্চয়তা। নিশ্চয়তাই হ’ল মন, বাক্য আৰু কৰ্মৰ পথ প্ৰদৰ্শক। মানুহে যেতিয়া তেওঁৰ বুদ্ধিৰ দ্বাৰা কোনো বিষয়ৰ শুভাশুভ বিবেচনা কৰি তাক লাভ কৰিবলৈ বা পৰিত্যাগ কৰিবলৈ প্ৰবৃত্ত হয়, তেতিয়া তেওঁক বিচাৰ শক্তিয়ে কৰ্মপ্ৰেৰণা যোগায় আৰু তেনেভাবেই তেওঁ আচৰণ কৰে। গতিকে মানুহৰ মনক ঈশ্বৰাভিমুখী কৰি তোলা “যোগাভ্যাস” তেতিয়াই সম্ভৱপৰ হয় যেতিয়া মানুহে যোগী জীৱনক নিজৰ লক্ষ্য বুলি স্থিৰ কৰি পৰমাত্মাৰ চিন্তাত মগ্ন হোৱাৰ প্ৰয়াসকে নিজৰ সাধনা বুলি ভাবিলে নিজকে অব্যক্ত আত্মৰূপে নিশ্চিত কৰে। অনুভৱৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি ক’ব পৰা যায় যে নিম্নোক্ত দুটি বিষয়ৰ দ্বাৰা নিশ্চয়তা লাভ হয়, তেওঁ যোগী হ’ব পাৰে আৰু তাৰ প্ৰভাৱতে যোগাভ্যাসৰ সুবিধা নিবিঘ্নতাৰে নিৰন্তৰে নিয়ন্ত্ৰিত হৈ থাকে।

(ক) বিকাৰগ্ৰস্ত জীৱন সম্যক সুখ লাভৰ পৰা বঞ্চিত হয় :

সৰ্বপ্ৰথমে মানুহে ইয়াকে নিশ্চয়তাৰে থিৰাং কৰা উচিত যে বিকাৰগ্ৰস্ত জীৱন (কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ আদিৰ অধীনস্থ জীৱন) প্ৰকৃত জীৱন নহয়। বৰঞ্চ বিকাৰগ্ৰস্ত জীৱন নৰকৰ সমতুল্য, তাৰ প্ৰতিটো মুহূৰ্ত মৃত্যুৰ সমান। ইয়াৰ পৰিণাম বৰ ভয়ানক। যেতিয়ালৈকে মানুহে নিজৰ বিকাৰবিলাক ত্যাগ নকৰে

তেতিয়ালৈকে ঈশ্বৰীয় আনন্দ বসৰ পৰা বঞ্চিত হৈ থাকিব লগা হয়। এতেকে গৃহস্থী জীৱনত থাকিও যেতিয়া এই বিকাৰসমূহ বিষতুল্য বুলি ভাবিবলৈ সক্ষম হয় আৰু নিশ্চিত হয় যে বিকাৰসমূহৰ আদি, মধ্য আৰু অন্ত দুখদায়ক; তেতিয়া উপলব্ধি হয় যে যোগ অমৃত স্বৰূপ, প্ৰভুৰ স্মৃতিয়েই হ'ল সুখৰ আকৰ আৰু তেতিয়াই তেওঁৰ অৱস্থা যোগাভ্যাসৰ বাবে অনুকূল হয়। তেতিয়া তেওঁ নিশ্চিত হয় যে ভোগী জীৱন ৰোগ, শোকগ্ৰস্ত জীৱন অথবা ক্ষণভঙ্গুৰ ক্ষণিক সুখৰ জীৱন। গতিকে এই বিকাৰসমূহৰ পৰা মুক্ত হোৱাৰ প্ৰচেষ্টা, বিষয় বৈতৰ্ণীত নিমজ্জমান নিজৰ জীৱন তৰী উদ্ধাৰ কৰাৰ প্ৰয়াসৰ মাজেদিয়েই যোগৰ ফালে অগ্ৰসৰ হ'ব পাৰি।

(খ) মই আত্মা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান

অজ্ঞানীয়ে নিজকে দেহ-সৰ্বস্ব জ্ঞান কৰি সদায় কেৱল দৈহিক সম্বন্ধীয়ৰ কথাই চিন্তা কৰে আৰু পিতা-মাতাৰ পৰা কেৱল মাত্ৰ এটা জনমৰ বাবে বিনাশী সম্পত্তি আৰু সুখৰ জন্মগত অধিকাৰ লাভ কৰে। কিন্তু যোগৰ আধাৰেই হৈছে আত্মা নিশ্চয়। যোগীয়ে নিজকে এক আত্মা নিশ্চিত কৰিলে আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান বুলি স্থিৰ নিশ্চয় কৰিলেই অবিনাশী সুখ-শান্তি অথবা দৈৱী ৰাজ্য-ভাগ্যৰ ঈশ্বৰীয় জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰে। নাস্তিক সকলে পৰমাত্মাৰ অস্তিত্বত নিশ্চিত নোহোৱাৰ কাৰণেই ঈশ্বৰীয় আনন্দৰ পৰা বঞ্চিত হয় আৰু নিজকে শিৱ অথবা পৰমাত্মা বুলি কল্পনা কৰাৰ কাৰণে পৰমাত্মাৰ পৰা পাব লগা জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ লাভ কৰাৰ চেষ্টাও নকৰে। গতিকে পৰমাত্মাৰ লগত সংযোগ অৰ্থাৎ যোগাভ্যাস – তেতিয়াই হ'ব পাৰে, যেতিয়া আত্মা আৰু পৰমাত্মাক পৃথকৰূপে নিশ্চয় কৰি আনন্দৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, সৰ্বশক্তিমান আৰু কল্যাণময় পৰমাত্মাক পৰমপিতা, পৰম শিক্ষক আৰু পৰম সদৃগুৰু ৰূপে স্বীকাৰ কৰি লোৱা যায়।

(২) সমৰ্পণময়তা

ওপৰোক্ত দুটি অনুচ্ছেদত পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ প্ৰতি নিশ্চিত হ'বৰ কাৰণে স্পষ্টকৈ কথাখিনি উল্লেখ কৰা হ'ল। ইয়াৰ উপৰিও যোগাভ্যাসৰ কাৰণে সমৰ্পণময়তাৰো আৱশ্যক আছে। বৰ্তমান মানুহ দেহ, মন আৰু ধনৰ প্ৰতি আসক্ত হৈ দেহ অভিমানী আৰু সম্পত্তি অভিমানী হৈ পৰিছে। সেইবাবে মানুহে যেতিয়া নিজৰ দেহ, মন, ধন পৰমাত্মাৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰে তেতিয়াহে তেওঁ মোহমুক্ত

আৰু স্মৃতিলব্ধ হ'ব পাৰে। অৰ্থাৎ তেতিয়াই তেওঁৰ আসক্তি নোহোৱা হয়। পৰমাত্মাৰ স্মৃতি তেওঁৰ মনৰ মণিকোঠাত অঙ্কিত হয়। এইৰূপে যেতিয়া পৰমাত্মাৰ লগত সকলো প্ৰকাৰে একাত্ম হ'ব পাৰে তেতিয়াহে পৰমাত্মা আৰু ত্ৰিলোক তেওঁৰ লগত সম্পৰ্কিত হৈ তেওঁৰ হৃদয়ত সদায় আনন্দধাৰা বৰ্ষণ কৰে। উদাহৰণ স্বৰূপে কোৱা হয় যে, যেতিয়া জনক ৰজাই অষ্টাবক্ৰ ঋষিৰ ওচৰত সৰ্বস্ব সমৰ্পণ কৰিলে, তেতিয়াহে তেওঁৰ মন একাগ্ৰচিত্ত হৈছিল। গতিকে যোগাভ্যাসৰ ইচ্ছুক গৃহস্থৰ বাবে ই অতি আৱশ্যক যে তেওঁ নিজকে “ট্ৰাষ্টি” অৰ্থাৎ নিমিত্ত জ্ঞান কৰি তেওঁৰ সৰ্বস্ব প্ৰভুৰ ওচৰত সমৰ্পণ কৰি অনাসক্তভাৱে কৰ্ম কৰি যাব লাগে।

যেতিয়ালৈকে মানুহে নিজৰ পুত্ৰ, কন্যা, ধন, দেহ আৰু সাজ-পোচাকৰ বাবে আসক্ত হৈ থাকে তেতিয়ালৈকে তেওঁ যোগৰ বসম্বাদ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হ'ব নোৱাৰে। যোগাভ্যাসৰ দ্বাৰাই আসক্তি নষ্ট হয় আৰু আসক্তি নিবৃতি হ'লেহে প্ৰকৃত যোগৰ অধিকাৰী আৰু শক্তিশালী হোৱা যায়। এইক্ষেত্ৰত এটা আনটোৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। গতিকে যোগাভ্যাসৰ ইচ্ছুক ব্যক্তিয়ে জানিব লাগে যে ঘৰ-বাৰী, সাজ-পাৰ ব্যৱহাৰৰ ক্ষেত্ৰত সন্ন্যাস গ্ৰহণ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই। বৰঞ্চ এইবিলাকৰ প্ৰতি থকা আসক্তিৰ পৰা সন্ন্যাসীৰ দৰে মুক্ত থাকিব লাগে। অকল সেয়ে নহয় নিজৰ দেহৰ সুখ ভোগৰ আসক্তিও ত্যাগ কৰিব লাগিব আৰু ইহলোকৰ কামনা-বাসনা পাহৰি গৈ কায়মনোবাক্যে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সৈতে সম্বন্ধযুক্ত হৈ মুক্তিধাম তথা স্বৰ্গাভিমুখী হ'ব লাগিব।

(৩) সৰলতা

সৰল স্বভাৱৰ লোকেই দৃঢ়-সংকল্পচিত্ৰ হ'ব পাৰে। সৰল স্বভাৱৰ লোকৰ বুদ্ধি ইতস্ততঃ নহয়। গতিকে যোগাভ্যাসৰ কাৰণে সৰলতাৰ অতি প্ৰয়োজন। যিজনৰ চিন্তত কুটিলতা আছে, তেওঁ যিমানেই বুদ্ধিমান নহওক লাগে কেতিয়াও যোগৰ অভ্যাসত প্ৰকৃতপক্ষে নিজক প্ৰতিষ্ঠা কৰিব নোৱাৰে।

(৪) আহাৰ শুদ্ধি আৰু ব্ৰহ্মাচৰ্য

ব্ৰহ্মাচৰ্য পালন নকৰা লোকৰ কাৰণে স্বভাৱত সমতা ৰক্ষা কৰা আৰু পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত স্থিত হোৱাটো কঠিন। যোগাভ্যাসৰ অৰ্থই হ'ল পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ প্ৰতি একাগ্ৰচিত্ত হোৱা আৰু ঈশ্বৰীয় গুণাৱলীৰ সম্বন্ধে সচেতন হোৱা। যিজনে অপবিত্ৰ বিষয়ৰ চিন্তা কৰে অথবা আসুৰিক কৰ্মৰ প্ৰতি আসক্ত হয় তেওঁ যোগীৰ বিপৰীত লক্ষ্যৰ প্ৰতি আকৃষ্ট হৈ ভোগী জীৱনৰ প্ৰতি অভিলাষী

হয়। নিশ্চিতভাবে ক'ব পাৰি যে, ব্ৰহ্মাচৰ্য্য অবিহনে মানুহৰ স্মৃতি স্থিৰ হ'ব নোৱাৰে আৰু সহনশীলতা তথা সমতা লাভ কৰিব নোৱাৰে।

পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ প্ৰতি শুদ্ধ বুদ্ধিযুক্ত স্মৃতি নিশ্চয় কৰিবলৈ হ'লে নিজৰ আহাৰৰ প্ৰতি বিশেষ লক্ষ্য ৰখা অতি প্ৰয়োজন। কিয়নো আহাৰৰ লগত মানুহৰ বিচাৰ শক্তিৰ যথেষ্ট সম্পৰ্ক আছে। মানুহে যেনে ধৰণৰ আহাৰ গ্ৰহণ কৰে তেনে ধৰণৰ তেওঁ গুণ লাভ কৰে। তামসিক নাইবা সাত্বিক আহাৰে তেওঁৰ বুদ্ধিৰ ওপৰত তেনে ধৰণেই প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰে।

(৫) স্মৃতি

অধিকাংশ লোকেই ভাবে যে যোগ বিষয়টো বৰ কঠিন। বাস্তৱিকতে স্মৃতিয়েই হ'ল সহজ সমাধি। যেতিয়াই মনে দেহৰ অস্তিত্বক পাহৰি গৈ বিন্দু সদৃশ জ্যোতি স্বৰূপ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত স্থিত হয়, তেতিয়াই মনুষ্য-আত্মাই পৰমপিতাৰ লগত যুক্ত হয়। স্মৃতি বুলিলে কোনো মন্ত্ৰৰ উচ্চাৰণ বা কোনো প্ৰকাৰৰ ধ্যান কৰা নুবুজায়। বৰঞ্চ সৰ্বোত্তম গুণী পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত যুক্ত হোৱাটোহে বুজায়। মানুহ মোহমুক্ত হ'লেহে অব্যভিচাৰী অৰ্থাৎ শুদ্ধ হয়। পৰমাত্মাৰ শুদ্ধ স্মৃতিত স্থিত হ'লে আত্মাৰ শুদ্ধি হয় আৰু মুক্তিধামৰ ফালে অগ্ৰগতি লাভ কৰে। পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত বিচৰণ কৰাৰ সময়ত যদি অন্য কোনো জীৱ বা বস্তুৰ চিন্তা আহি পৰে তেনেহ'লে তেওঁৰ বুদ্ধি-যোগ শুদ্ধ বা অব্যভিচাৰী হ'ব নোৱাৰে। তেতিয়া তেওঁৰ স্থিতি আৰু বৃত্তি অশুদ্ধ হয়। তেওঁৰ গতিও তেনে ধৰণৰ হয়। কাৰণ স্মৃতিৰ পৰাই স্থিতি, বৃত্তি আৰু কৃতকৰ্মৰ সম্বন্ধ ঘটে। গতিকে স্মৃতিক সঠিক আৰু সক্ৰিয়ভাৱে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি নিয়োজিত কৰিলে সংসাৰৰ স্থিতিও পৰিৱৰ্তিত হয়।

প্ৰায়েই দেখা যায় যে, কোনো লোক কোনো ৰোগত আক্ৰান্ত হ'লে নাইবা আঘাত পালে অথবা বাৰ্ধক্য আহি পৰিলে তেওঁৰ কথাত অসামঞ্জস্যতা আহি পৰে। তেওঁৰ কাম-কাজত অস্বাভাৱিকতা দেখা যায়। হিতাহিত জ্ঞান নথকাৰ হেতুকে কাজিয়া-পেচাল আৰু মাৰপিট কৰাও দেখা যায়।

ঠিক তেনে ধৰণেই আত্মাৰ সৈতে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ যোগ স্থাপন নহ'লে, মানুহৰ ক্ৰিয়াকৰ্ম, ৰীতি-নীতি দৈৱী মৰ্যাদাৰ অনুকূল হ'ব নোৱাৰে। এতিয়া চিন্তা কৰি চাওক বৃত্তিক পৰিৱৰ্তন কৰাত স্মৃতিৰ মহাত্ম্য কেনে ধৰণৰ।

বাস্তৱিকতে স্মৃতিৰ দ্বাৰাই পৰমাত্মাৰ সাহায্য লাভ কৰিব পাৰি। স্মৃতিৰ

পৰাই সহনশীলতা গুণ প্ৰাপ্ত হয় আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই সত্যস্বৰূপ পৰমাত্মাৰ যোগ সাধন হয়। স্মৃতিক ইন্দ্ৰেকচনৰ লগত তুলনা কৰি ক'ব পাৰি যে ইয়াৰ সহায়ত মানুহে সৰ্বশক্তিমান পৰমাত্মাৰ পৰা অপৰিমেষ শক্তি লাভ কৰিব পাৰে আৰু ইয়াৰ দ্বাৰাই তেওঁৰ জন্ম-জন্মান্তৰৰ বিকৰ্মৰূপী বীজাণু বা দুৰ্বলতাসমূহ ধ্বংস প্ৰাপ্ত হয়।

যোগৰ বাবে মানুহে বিশেষকৈ পাঁচোটা বিষয়ৰ প্ৰতি সচেতন থাকিব লাগিব :

(ক) মই কোন? এই সৃষ্টিকৰ্তা আলহী ঘৰলৈ মই ক'ব পৰা আহিছো? মৃত্যুৰ পাছত ক'লৈ আৰু কিৰূপে প্ৰত্যাহৰ্তন কৰিব লাগিব?

(খ) অন্য দেহধাৰী অথবা মানুহৰ লগত মোৰ বাস্তৱিক সম্বন্ধ কি? পৰমাত্মাৰ লগত মোৰ সম্বন্ধ কি আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা কি প্ৰাপ্তি হ'ব পাৰে?

(গ) প্ৰথমতে মোৰ স্থিতি কেনেকুৱা আছিল, কেতিয়া আৰু কেনেকৈ এই স্থিতিৰ পৰিৱৰ্তন ঘটিল আৰু কি হেতুকে মোৰ পতিত অৱস্থা হ'ল? মই আকৌ পূৰ্ব অৱস্থাৰ স্মৃতিক কেনেকৈ লাভ কৰিছো আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মাই এই বিষয়ত মোক কেনেকৈ জাগৃত কৰিছে?

(ঘ) এই জন্মত বৰ্তমান মোৰ কৰ্তব্য কি? কেনেদৰে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ ওচৰত নিজকে সমৰ্পিত কৰিব পাৰি আৰু কাৰ মত অনুযায়ী চলিলে নিজকে যোগী জীৱনলৈ ৰূপান্তৰিত কৰিব পাৰি?

(ঙ) এই জীৱনত যোগী জীৱন-যাপন কৰিলে বৰ্তমান বা পৰৱৰ্তী জীৱনত কি লাভ কৰিব পাৰি? যোগৰ পৰা কেনে ধৰণৰ মূল্যবান প্ৰাপ্তি লাভ হয় আৰু পৰমাত্মাৰ ওচৰত সমৰ্পিত হ'লে কেনেকৈ আনন্দলোকলৈ গমন কৰিব পাৰি?

এই পাঁচ প্ৰকাৰৰ প্ৰশ্নৰ উত্তৰ স্মৃতিলৈ আনিব পাৰিলেই যোগযুক্ত হ'ব পাৰি?

(৬) অভ্যাস

জন্ম-জন্মান্তৰৰ দৈহিক সম্বন্ধৰ কাৰণবশতঃ মানুহ দেহাভিমানী হোৱাত অভ্যস্ত হৈ গৈছে আৰু মানুহে আত্মা আৰু পৰমাত্মাক পাহৰি পেলাইছে। সেইদেখি এতিয়া ঈশ্বৰীয় স্মৃতিৰ অভ্যাসৰ আৱশ্যক। বাৰে বাৰে অভ্যাস কৰিলেহে স্মৃতি

শুদ্ধ আৰু ধ্ৰুৱ হয়। কেৱল এই বিষয়ে নিশ্চিত হ'লেই নহ'ব যে মই আত্মা পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ অবিনাশী সন্তান। বৰঞ্চ তেওঁ পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত অভ্যস্ত হ'ব লাগিব যাতে এই স্মৃতি নিশ্চয় ৰূপে প্ৰকাশ পায়। কাম-কাজত ব্যস্ত থাকি মানুহে ইয়াক পাহৰি যায় আৰু দেহাভিমানী হৈ পৰে। গতিকে মানুহে প্ৰত্যেক দিনেই অমৃতবেলাত (ধলপুৱাতে) আৰু নিশা শোৱাৰ আগত ঈশ্বৰীয় স্মৃতিত একনিষ্ঠ হোৱা আৱশ্যক। দিনৰ ভাগতো একাধিকবাৰ অন্ততঃ কেইমিনিটমানৰ কাৰণে প্ৰেম আৰু আনন্দৰে ঈশ্বৰীয় স্মৃতিত স্থিত হ'বলৈ অভ্যাস কৰা উচিত।

যোগাভ্যাস কৰোতে প্ৰথম অৱস্থাত কেতিয়াবা আৰাম, কেতিয়াবা ভাগৰ, কেতিয়াবা উদাসীনতাৰ টো আহিব পাৰে। তথাপিও নিজৰ অভ্যাস এৰিব নালাগে। কাৰণ যোগৰ পৰা এবাৰ তললৈ সৰি পৰিলে পুনৰাই আগৰ অৱস্থা পোৱাটো অতি কষ্টকৰ। সেইবাবে মনত ৰখা উচিত যে যোগ অতি ৰসযুক্ত আৰু মধুৰ। ইয়াৰ পৰা বিশালতা প্ৰাপ্তি হয়। গতিকে মানসিক বিপক্ষতাক পৰিহাৰ কৰি অভ্যাসত ব্ৰতী হোৱাটো অতি আৱশ্যক আৰু ই নিজৰ বাবেই কল্যাণকাৰী।

যোগাভ্যাসৰ বিধি

যোগাভ্যাসৰ কাৰণে শান্তি আৰু নিৰ্জন পৰিবেশৰ প্ৰয়োজন। যোগত বহাৰ আগতে পৰিষ্কাৰ ঠাইত গাদী বা কঠ পাৰি লৈ তাৰ ওপৰত বগা কাপোৰ পাৰি লোৱা আৱশ্যক। যোগাভ্যাসৰ সময়ত অলাগতীয়াল কথা কোৱা ভাল নহয়। কথা নক'লেই নহয় যদি লাহে লাহে মৃদুসুৰত কথা-বাৰ্তা কোৱা উচিত। ধূপ-ধূনা ব্যৱহাৰ কৰিব পাৰিলে পৰিবেশ আধ্যাত্মিক ভাৱৰ অনুকূল হয়।

যোগাভ্যাসৰ কাৰণে সময়ৰ প্ৰতিটি মুহূৰ্তই অনুকূল। তথাপিও ৰাতিপুৱা ব্ৰহ্মমুহূৰ্ত আৰু সন্ধ্যা দিন-ৰাতিৰ সন্ধিক্ষণ যোগাভ্যাসৰ বাবে বিশেষ ভাবে উপযুক্ত। গোটেই ৰাতি টোপনিৰ পাছত মানুহৰ মনে কিছু পৰিমাণে বিশ্ৰাম লাভ কৰে আৰু শান্ত হয়। নিদ্ৰাভঙ্গৰ শেষত তেওঁ জাগৰিত হয় আৰু মনলৈ কৰ্ম প্ৰেৰণা আহে। মনলৈ কোনো অস্থিৰতা বা চঞ্চলতাৰ ভাৱ নাহে। সেই সময়ৰ পৰিবেশও নিঃশব্দ থাকে — কাৰণ তেতিয়াও সাধাৰণ লোক নিদ্ৰিত অৱস্থাত থাকে আৰু ভক্তসকলে পূজা-অৰ্চনাত ব্যস্ত থাকে। সেই পৰিবেশ বাস্তৱিকতে যোগাভ্যাসৰ সহায়ক। তেতিয়া সাংসাৰিক চিন্তা, চাকৰি জীৱনৰ চিন্তাই মনক পীড়া নিদিয়। ঠিক তেনেকৈয়ে গোটেই দিনৰ কাম-কাজৰ পাছত

সন্ধ্যাৰ সময়ত কৰ্মব্যস্ততাৰ পৰা জিৰণি ল'বলৈ মানুহৰ মন উদগ্ৰীৰ হয়। তেওঁ সামান্য শান্তি লাভৰ বাবে প্ৰয়াস কৰে। কথিত আছে যে সেই সময়ত দেৱতাসকলে ভ্ৰমণৰ বাবে ওলায় আৰু ভক্তসকলে ভক্তি সহকাৰে পূজা আৰতিৰে প্ৰাৰ্থনা কৰে। বনবাসী সাধকসকলেও তেতিয়া সাধনাত নিমগ্ন থাকে। যোগৰ কাৰণে প্ৰাণায়মৰ অথবা নিৰ্দ্ধাৰিত আসনৰ প্ৰয়োজন নাই। মাত্ৰ আৰামেৰে প্ৰসন্নচিত্তে যোগাভ্যাসত বহিব লাগে যাতে কোনো ধৰণৰ চিন্তা বা আলস্যই প্ৰভাৱিত কৰিব নোৱাৰে। যোগাভ্যাসৰ সময়ত মনত সন্তুষ্টি আৰু আনন্দৰ ধাৰা প্ৰবাহিত হ'ব লাগে। চকু মুদিবও নালাগে কেৱল প্ৰেমপূৰ্ণ ভাবে প্ৰভুৰ স্মৃতিত নিমগ্ন হ'ব লাগে। প্ৰথমতে চিন্তা কৰিব লাগে যে “মই এক আত্মা। মই এটি জ্যোতিস্বৰূপ বিন্দুৰূপী আত্মা, ঙ্ৰকুটিৰ মধ্যস্থলত যাৰ নিবাস। সূৰ্য আৰু তাৰকাৰাশিৰ সিপাৰে যি ৰক্তিম প্ৰকাশতত্ত্ব বিৰাজমান সেই জ্যোতিৰ দেশৰ পৰা অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মলোকৰ পৰা মই এই মনুষ্য সৃষ্টিলোকলৈ আহিছো। সেই ব্ৰহ্মলোকলৈ মই পুনৰ ঘূৰি যাব লাগিব। তাত পবিত্ৰতা আৰু শান্তি বিৰাজ কৰিছে, তাত আত্মা নিৰ্বিকাৰী হৈ থাকে। সেই ব্ৰহ্মলোকেই আত্মাৰ অৰ্থাৎ আমাৰ প্ৰকৃত আবাসস্থান।

মই এটি আত্মা, পৰমাত্মাৰ সন্তান। পৰমাত্মাও জ্যোতিস্বৰূপ, তেৱোঁ এক বিন্দুস্বৰূপ। কিন্তু তেওঁ জ্ঞানৰ সাগৰ, শান্তিৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ আৰু সৰ্বশক্তিমান। তেৱোঁ ব্ৰহ্মলোকৰ নিবাসী।” এইদৰে মনন-চিন্তনৰ দ্বাৰা পৰমাত্মা শিৱৰ প্ৰতি মন নিমগ্ন কৰা উচিত।

বৈদ্যুতিক তাঁৰৰ দ্বাৰা বাল্বৰ সৈতে পাৰাৰ হাউছৰ সংযোগ কৰিলে যেনেকৈ বাল্বৰ পৰা পোহৰ বিকশিত হৈ উঠে তেনেকৈ ঈশ্বৰ চিন্তাও এক প্ৰকাৰ বীণাৰ তাঁৰৰ দৰে — যাৰ দ্বাৰা আত্মাৰ লগত পৰমাত্মাৰ মিলন হয়। অৰ্থাৎ কানেকচন বা যোগ সাধন ঘটে। এতেকে স্মৃতিৰ দ্বাৰা মনক পৰমাত্মাৰ লগত মিলন ঘটাব লাগে এনেদৰে — “মই পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান জ্যোতিবিন্দু আত্মা। সৰ্বশক্তিমান, তিনিলোকৰ নাথ, ত্ৰিকালদৰ্শী, আনন্দৰ সাগৰ পৰমপিতা, জ্যোতিস্বৰূপ পৰমাত্মাৰ মই প্ৰিয় সন্তান। পৰম প্ৰিয় শিৱ বাবাৰ পৰা মোৰ ওচৰলৈ জ্যোতি আৰু শক্তিৰ কিৰণ নামি আহিছে আৰু মোৰ এই আত্মাৰ মাধ্যমেৰে সেই পোহৰ আৰু শক্তি সংসাৰত বিকিৰণ হৈ চৰাচৰ জগতকো পবিত্ৰ কৰিছে। এনে অৱস্থাত কি অপাৰ আনন্দ! মই জ্যোতিস্বৰূপ, মই শক্তিস্বৰূপ, শক্তি আৰু পোহৰৰ টোত মই উটি ভাঁহি ফুৰিছো! “শিৱবাবা” তুমি মোক আপোন কৰি

লৈছা। মই সঁচাকৈয়ে বৰ সৌভাগ্যৱান। এয়াইতো জীৱনৰ প্ৰকৃত ৰূপ। সুখ বুলিবলৈ যদি কিবা আছে সি এইটোৱেই।

হে শিৱবাবা! তুমি কলিযুগী সৃষ্টিক পৰিৱৰ্তন কৰি সত্যযুগী কৰি তোলা আৰু সকলোকে মুক্তি আৰু জীৱন মুক্তি প্ৰদান কৰা। শিৱবাবা, তুমি সদ্বুদ্ধি প্ৰদান কৰি পশুতুল্য মানুহক দেৱতাৰ পৰ্য্যায়লৈ নিয়া আৰু ২১ জন্মৰ বাবে স্বৰ্গীয় স্বৰাজ্যৰ ভাগ্যদান কৰা।” — এইদৰে মনেৰে চিন্তা কৰি প্ৰেম বিভোৰ হৈ পৰমপিতা শিৱৰ স্মৃতিত মগ্ন হ’ব লাগে।

আনন্দ আৰু শক্তিৰ ৰস পান কৰি একাগ্ৰচিত্ত হৈ নিজৰ সুখ-দুখ পাহৰি পৰম ধামত (ব্ৰহ্মলোক) প্ৰবেশ কৰি পোহৰ, শক্তি আৰু শান্তিৰ মাজত বিৰাজ কৰিব লাগে।

এই অভ্যাস কেৱল অমৃতবেলা বা সন্ধিয়াহে কৰিব লাগে এনে নহয়, গোটেই দিন কাম-কাজৰ মাজতো অভ্যাস কৰিব লাগে। অন্য মানুহৰ লগত কাম-কাজৰ মাজতো বা কথা-বাৰ্তাৰ সময়ত আত্মিক দৃষ্টিৰে চাব লাগে। অৰ্থাৎ ভাবিব লাগে — এওঁলোক সকলোৱেই ঈ-মধ্যস্থ নিবাসী জ্যোতিবিন্দু আত্মা আৰু পৰমপিতা শিৱৰ অমৰ সন্তান আৰু ময়ো এক আত্মা। চলন, ফুৰণত মানুহৰ মনত এইটো প্ৰস্ফুটিত হোৱা উচিত যে মই পৰম ধামৰ পৰা এই সৃষ্টি মঞ্চলৈ নামি আহিছো। এই দেহৰূপী পোছাক পিন্ধি অল্প কালৰ কাৰণে মাত্ৰ জীৱন নাটকত মই মোৰ অভিনয় কৰিছো আৰু সৃষ্টিৰ নাটক সমাপ্ত হোৱাৰ পাছত এই পোচাক ইয়াতেই এৰি সমস্ত দৈহিক সম্পৰ্ক বিসৰ্জন দি মই পুনৰ ব্ৰহ্মলোকলৈ ঘূৰি যাব লাগিব। সংসাৰৰ মোহ-মমতা, ভোগ, লালসা আৰু আসক্তিৰ শৃঙ্খলৰ পৰা মই মুক্ত হৈছো। মই মুক্তিদাতা প্ৰভুৰ সন্তান। গতিকে মুক্ত পুৰুষ মই। মানৱ সেৱা আৰু জীৱন ধাৰণৰ কাৰণে মই কৰ্ম কৰিবলগীয়া হৈছে ই সত্য। কিন্তু মই ট্ৰাষ্টী (trustee) হৈহে কৰ্ম কৰিছো। মই যেনেকুৱাই নহওঁ কিয় মই প্ৰভুৰেই সম্পত্তি আৰু মোৰ সৰ্বস্ব প্ৰভুতেই (ঈশ্বৰতেই) অৰ্পিত। মই মোৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কোনো ধৰণৰ অপকৰ্ম নকৰোঁ অথবা পাপ-তাপৰ ভাগীও নহওঁ। শিৱবাবা, মই তোমাৰেই সন্তান আৰু আদিম স্বৰূপে শান্তিস্বৰূপ, প্ৰেমস্বৰূপ, পবিত্ৰ আৰু বিন্দুৰূপ মাত্ৰ। এতিয়া মই সৰ্বপ্ৰকাৰে তোমাৰ শৰণাগত হৈছো আৰু তোমাৰেই হৈছো। তোমাৰ আজ্ঞানুসাৰে কৰ্ম কৰি নিজৰ জীৱনক উচ্চ স্তৰত প্ৰতিষ্ঠা কৰিবৰ কাৰণে পূৰ্ণ পুৰুষাৰ্থ কৰিবলৈ চেষ্টা কৰিম।

এনে ধৰণৰ চিন্তা দোকান-পোহাৰত কৰ্মৰত থাকোতেও মনত ৰাখি চলিব লাগে আৰু ঈশ্বৰীয় স্মৃতি জাগ্ৰত কৰি ৰাখিব লাগে। ইয়াৰ ফলত কৰ্মপ্ৰেৰণা বৃদ্ধি পায় আৰু বিচাৰ শক্তি তীব্ৰ আৰু বিবেক প্ৰখৰ হয়। দৃষ্টি, বৃত্তি পবিত্ৰ থাকে আৰু সহনশীলতা আদি দিব্যগুণৰ অধিকাৰী হোৱা যায়। হৰ্ষ, উল্লাস, শাস্তি-শক্তি আৰু আনৰ প্ৰতি কল্যাণমূলক চিন্তাৰ অনুভৱ কৰা যায়। ইয়াৰ ফলত মনত বিৰক্তিকৰ ভাৱ, খেদ বা সন্তাপৰ উপলব্ধি নহয়। মানুহে নিজকে বায়ুৰ দৰে পাতল যেন অনুভৱ কৰিব আৰু ঘৰত নাইবা বাহিৰত নিজৰ কাম কৰি ফুলৰ দৰে সুন্দৰ আৰু নিৰ্লিপ্ত জীৱন-যাপন কৰিব। নিন্দা-স্তুতি, মান-অপমান, ঈৰ্ষা-দ্বেষ আদিৰ অৱস্থাতো তেওঁ নিৰ্বিকাৰ হৈ আনন্দত মগ্ন থাকিব। এইদৰে নিজে পবিত্ৰ জীৱন-যাপন কৰি যোগীয়ে অন্য বহুতৰে আত্মাৰূপী দীপক জ্বলাই তেওঁলোকৰ কল্যাণ সাধন কৰিব পাৰে। ইয়াৰ ফলস্বৰূপে নিজৰ আত্মীয় সকলৰ মাজত সং প্ৰভাৱ স্থাপন কৰি তেওঁলোকৰ আত্মাকো উচ্চ ভাৱত প্ৰতিস্থিত হ'বলৈ প্ৰেৰণা যোগাব পাৰে।

মন চঞ্চল হয় কিয় ?

যেতিয়া মানুহে থাকিবলৈ অকণমান আশ্ৰয়স্থল নাপায়, তেতিয়া স্বভাৱতে লক্ষ্যহীনভাৱে ঘূৰি ফুৰে সামান্য আশ্ৰয় লাভৰ আশাত। সেইদৰে আমাৰ মনলৈও মানসিক চঞ্চলতা আহে আৰু বিক্ষিপ্তভাৱে মনে শান্তিলাভৰ আশাত প্ৰকৃত শাস্তিৰ স্থল বিচাৰি ব্যাকুল হয়। সেই কাৰণেই মনৰ চঞ্চলতাৰ বশ হৈ নিৰাশ বা ভগ্নমনোৰথ হোৱাৰ সকাম নাই। বৰঞ্চ শাস্তিৰ সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত নিজৰ মন স্থাপন কৰিব পাৰিলেই মানসিক চঞ্চলতা দূৰ হয় আৰু মনলৈ পুনৰ শাস্তি আৰু পবিত্ৰ ভাৱ নামি আহে। ইয়াৰ নামেই “যোগাভ্যাস”।

কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্য

প্ৰত্যেক মানুহৰে কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্যৰ জ্ঞান থকা উচিত। ইয়াৰ অভাৱ হ'লে ঘৰৰ মানুহৰ প্ৰতি, দেশ আৰু সমাজৰ প্ৰতি, তেওঁৰ নিজৰ প্ৰতি কি কৰ্তব্য তাক ভালদৰে পালন কৰিব নোৱাৰে। ইয়াৰ ফলত নিজৰ সংসাৰ তথা দেশ আৰু সমাজত কন্দলৰ সৃষ্টি হয়। তেনে লোকে যথার্থৰূপে যোগাভ্যাস কৰিব নোৱাৰে আৰু তেওঁৰ ঘৰত আশ্ৰমৰ পবিত্ৰতা আৰু নিৰ্মলতা বিৰাজ নকৰে। যি

পর্যন্ত মানুহে জ্ঞানযুক্ত কৰ্ম নকৰে, সেই পর্যন্ত তেওঁৰ যোগাভ্যাসত সিদ্ধি লাভ নহয়। কাৰণ তেওঁৰ দ্বাৰা হোৱা কৰ্তব্যই তেওঁৰ যোগাভ্যাসত বাধাৰ সৃষ্টি কৰে আৰু মনৰ আবৰ্জনা আৰু চিন্তাৰ বিচাৰে তেওঁৰ মনক বিক্ষিপ্ত কৰে। গতিকে যোগাভ্যাসৰ অভিলাষীজনৰ কৰ্তব্য জ্ঞান থকা উচিত।

এই সংসাৰত কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্যৰ প্ৰশ্নত চিৰদিনেই মতভেদ চলি আহিছে। যেনেকৈ একপক্ষই কয় “পৰিস্থিতি যেনেকুৱাই নহওক লাগিলে অহিংসা পালন মানুহৰ ধৰ্ম আৰু প্ৰথম কৰ্তব্য।” আন পক্ষই কয় “নিজকে বা আনক কোনো অত্যাচাৰী বা অন্যায়াকাৰীৰ হাতৰ পৰা ৰক্ষা কৰিবলৈ প্ৰয়োজনবোধে হিংসা কৰাই মানুহৰ কৰ্তব্য। কাৰণ এই ধৰণৰ পৰিস্থিতিত হিংসাৰ আশ্ৰয় নললে সংসাৰত অত্যাচাৰীৰ উৎসাহ বাঢ়ি যায়। ফলত অত্যাচাৰ উৎপীড়ন বেছি হয়।”

কিন্তু অহিংসাবাদী সকলৰ মত হ’ল — যদি অন্য লোক হিংসাৰ দ্বাৰা অকৰ্তব্যৰ দোষে দুষ্ট হয়, তেতিয়াহ’লে মই কিয় তেওঁৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈ নিজৰ কৰ্তব্যৰ প্ৰতি (অহিংসাৰ প্ৰতি) অৱহেলা কৰিব লাগে? অহিংসাবাদীৰ মতে জ্ঞানীৰ অস্ত্ৰ প্ৰেম, অহিংসা, মধুৰ ব্যৱহাৰ, সহনশীলতা ইত্যাদি। হিংসা, দ্বেষ, কুটিলতা, প্ৰতিহিংসা পৰায়ণতা — এই সকলোবোৰ বদগুণ জ্ঞানীজনে বিষ বুলি পৰিত্যাগ কৰে। সেই কাৰণে গীতাত ভগৱানে কৈছে — “হে বৎস! কৰ্ম বা কৰ্তব্য কি? আৰু কোন কৰ্মৰ কি গতি এই প্ৰশ্নৰ বিষয়ে পণ্ডিতসকলৰ নানা মত আছে। তেওঁবিলাকৰ বুদ্ধি মোহযুক্ত; এতেকে তুমি কৰ্ম, অকৰ্ম আৰু বিকৰ্মৰ গতিৰ জ্ঞান স্বয়ং মোৰ পৰাই লোৱা আৰু কৰ্মযোগী হোৱা।” মানুহ নিজে অল্পজ্ঞ, অবিবেক আৰু মিথ্যা জ্ঞানৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হৈ পৰে। গতিকে কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্যৰ বিষয়ে স্বয়ং জ্ঞানৰ সাগৰ পৰমাত্মা শিৱই যি সত্যজ্ঞান দি আছে তাক লাভ কৰিব পাৰিলেই মনুষ্য সমাজৰ কল্যাণ সাধন কৰিব পৰা যায় আৰু মানুহ যোগযুক্ত হৈ আনন্দৰ অংশীদাৰ হ’ব পাৰে। কিন্তু বৰ্তমান কোনো ব্যক্তিকে ঈশ্বৰীয় জ্ঞান লাভ কৰাৰ যুক্তি দৰ্শালে, তেওঁৰ এই বিষয়ে অনিচ্ছা আৰু অসন্তোষৰ লক্ষণ প্ৰকাশ পায়। “মই ঠিক মতেই চলি আছে। ল’ৰা-ছোৱালী আৰু তিৰোতাৰ ভৰণ-পোষণৰ বাবে টকা-পইচা ঘটিছে আৰু তেওঁলোকৰ প্ৰতি থকা কৰ্তব্যৰ কোনো ক্ৰটি কৰা নাই।” এনে ধৰণৰ উত্তৰ প্ৰায় অধিকাংশ লোকৰ পৰা পোৱা যায়।

সঁচাকৈয়ে আজি মানুহ নিজ কৰ্তব্য পালনত ব্ৰতীনে?

মানুহে নিজেই নিজৰ কৰ্মকুশলতাৰ প্ৰশংসা কৰাটো মূল্যহীন আৰু হাস্যকৰ। ল’ৰাবিলাকৰ পাঠ লাভৰ সময়ৰ পৰাই আমি শিকি আহিছো যে “মই

বৰ বুলি ভাবি নিজকে ডাঙৰ কৰিব নোৱাৰি, অন্যৰ দৃষ্টিত ডাঙৰ হ'লেহে প্রকৃত ডাঙৰ হোৱা।" ধৰ্মৰাজ পৰমপিতা পৰমাত্মাই আমাৰ কৰ্মৰ সম্বন্ধে কি ৰায় দিয়ে তাক জনা উচিত। কাৰণ, আমি কৰ্ম অনুসাৰেই ফল লাভ কৰোঁ। সেই দেখি বাৰে বাৰে কোৱা হৈছে যে, মানুহৰ কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্যৰ বিষয়ে ঈশ্বৰীয় জ্ঞান লাভ কৰা অতি আৱশ্যক। এই বিষয়ে আৰু স্পষ্ট জ্ঞান পাবৰ কাৰণে আগতে বৰ্ণনা কৰা ব্যক্তিজনৰ উদাহৰণ মনলৈ আনক, যি জনে কয়, "মই অৰ্থ উপাৰ্জন কৰি ল'ৰা-তিৰোতাৰ পোহপাল দি আছো, কাকো হত্যা কৰা নাই, মিছা কথা কোৱা নাই, কাৰো মনত দুখ বা আঘাট দিয়া নাই, ইত্যাদি।" পৰমপিতা পৰমাত্মা যি জন হ'ল জ্ঞানৰ সাগৰ সি জনে তেনে লোক সকলৰ প্ৰতি কৈছে যে, আপুনি অৰ্থ উপাৰ্জন কৰি ল'ৰা-ছোৱালী আৰু স্ত্ৰীৰ কাৰণে আৰ্থিক প্ৰয়োজন পূৰ্ণ কৰিছে সঁচা, কিন্তু তেওঁলোকৰ প্ৰতি ক্ৰোধৰ বশৱৰ্তীও হয়, তেওঁলোকৰ প্ৰতি মোহ আৰু মমতাৰ ভাবও আপোনাৰ মনত উদ্ৰেক হয়। কেতিয়াবা কোনো ব্যক্তিৰ প্ৰতি নিন্দা সূচক বা কটুবাক্যও প্ৰয়োগ কৰে। এই ক্ৰোধ, মোহ, কটুবাক্য ইত্যাদি অকৰ্তব্য নহয় জানো? আপোনাক ক্ৰোধাঘিত আৰু মোহগ্ৰস্ত হোৱা দেখি আপোনাৰ ল'ৰা-ছোৱালীয়েও তাকে অনুসৰণ কৰিলে তেওঁলোকৰ ভৱিষ্যত জীৱন দুঃখপূৰ্ণ আৰু অন্ধকাৰচ্ছন্ন নহ'বনে?

ইয়াৰ বাহিৰেও আপুনি হয়তো তেওঁলোকক আৰ্থিক অনাটনৰ পৰা মুক্ত ৰাখিব পাৰিব। সেয়ে হ'লেও আপুনি পলে পলে তেওঁলোকক ৰোগ, শোক, দুৰ্ঘটনা, দুৰ্ভাগ্য আদিৰ পৰা বচাই ৰাখিব নোৱাৰে। ইয়াৰ পৰাই স্পষ্ট বুজিব পাৰি যে আপুনি আপোনাৰ কৰ্তব্য সম্পূৰ্ণভাবে কৰিব পৰা নাই। ল'ৰা-ছোৱালীৰ খোৱা-বোৱা আৰু থাকিবৰ কাৰণে ঘৰৰ ব্যৱস্থা কৰাটো কোনো ধৰণৰ উচ্চ কৰ্তব্য নহয়। ইয়াত মানুহৰ কৰ্তব্যৰ পূৰ্ণতাও নহয়। কাৰণ, ইয়াৰ পৰা মানুহৰ এককালীন আৰু অপূৰ্ণ সুখহে লাভ হয়। এনেকৈয়ে দেখা যায় যে, চৰায়েও অ'ৰ-ত'ৰ পৰা খেৰকুটা কঢ়িয়াই আনি বাহ সাজে, ঠোটেৰে এটি এটিকে টোপ আনি নিজৰ পোৱালিবোৰক খুৱাই নিজৰ সংসাৰখনৰ প্ৰতিপালন কৰে। গতিকে পোৱালিবোৰৰ প্ৰতিপালনৰ কাম পশু-পক্ষীয়েও ভালদৰে জানে। মানুহ এই পৃথিৱীৰ শ্ৰেষ্ঠ জীৱ, গতিকে তেওঁৰ কৰ্তব্যও শ্ৰেষ্ঠ হোৱা উচিত। মানুহে মনুষ্যসুলভ আচাৰ আৰু ব্যৱহাৰ বিধি জনা উচিত। সেই কাৰণে তেওঁ কৰ্তব্যৰ লগত ধৰ্মৰ যোগ-সাধন কৰিব নোৱাৰিলে, নাইবা বুদ্ধিক ঈশ্বৰীয় জ্ঞানেৰে মণ্ডিত কৰিব নোৱাৰিলে, তেওঁৰ বিশেষত্বই বা ক'ত! সেই হেতুকে মানুহে কৰ্তব্য,

কৰ্ম, অকৰ্ম, অৱগত হৈহে কৰ্মযোগী হ'ব লাগিব। তেতিয়াহে তেওঁৰ কৰ্মক্ষমতা আহিব আৰু সৰ্বকালৰ কাৰণে সুখ-শান্তি লাভ কৰিব।

অন্য কোনো লোকক হত্যা নকৰাকৈয়ে আত্মাৰ প্ৰতি চৰম আঘাট

কোনোৱে কয় মই কাকো হত্যা কৰা নাই আৰু নকৰোঁ। সঁচাই তেওঁ কোনো ধাৰ থকা অস্ত্ৰে কাকো হত্যা কৰা নাই। কিন্তু অতি তীক্ষ্ণ অস্ত্ৰতকৈও মাৰাত্মক, বিষাক্ত তীৰ নাইবা বন্দুকৰ গুলীতকৈয়ো ভীষণ আৰু প্ৰাণহানিকৰ “কটুশব্দ” নিজৰ মুখৰ পৰা বাহিৰ কৰি অন্য কাৰো কোমল হৃদয় তেওঁ হয়তো বিদীৰ্ণ কৰিছে। যদিওবা তেওঁ এনে কৰা নাই তথাপি তেওঁ নিজ আত্মাৰ শুদ্ধস্বৰ ৰোধ কৰি নিজ আত্মাক আঘাট কৰিছে। যদি সেয়াও কৰা নাই তেন্তে সংসাৰত এনে কোনো গৃহস্থী আছেন যিয়ে ‘কাম’ ৰূপী কটাৰীৰে অন্য আত্মা (পত্নী)ৰ অখণ্ড ব্ৰহ্মাচৰ্য্যক খণ্ড বিখণ্ড কৰা নাই? এনে কোন আছে যিয়ে তেওঁৰ কামনাসিক্ত নয়ণেৰে (দৃষ্টিৰে) অন্যৰ দেহ আক্ৰান্ত কৰা নাই? এনে কোন আছে যিজনে কাম, ক্ৰোধ, লোভ, মোহ, অহংকাৰ আদি বাহিনীক নিজৰ হৃদয়ৰূপী বিমানকোঠৰ পৰা উৰুৱাই নি অন্যৰ দেহ, মনৰূপী দেশত অৱতৰণ কৰাই আনক হতাহত কৰা নাই?

কোনোৱে কয় মই মিছা কথা নকওঁ, লোকক ফাঁকি নিদিওঁ। কোনো ব্যৱসায়ীয়ে হয়তো তেওঁৰ বিক্ৰী কৰিবলৈ খোৱা বস্তুত ভেজাল নিদিয়ে, আয়কৰ যথার্থভাৱে দিয়ে আৰু বিক্ৰীকৰ খাতাত হিচাপ-পত্ৰও ঠিক ৰাখে। নাইবা কোনো অফিচৰ কৰ্মচাৰী এজনে মনোযোগেৰে কাম-কাজ কৰে। আকাৰণত ছুটি নলয় আৰু কাৰো পৰা ভেঁটি নলয়। কিন্তু বৰ্তমান কালত সকলো লোকেই নিজকে নিজৰ দৈহিক পিতাৰ সন্তান বুলি ভাবে তথা দৈহিক পিতাকে নিজৰ আচল পিতা বুলি কয়। এয়া বাৰু মিছা কোৱা নহ'লনে? গোটেই দিন ধৰি নিজকে ‘আত্মা’ বুলি ভবাৰ পৰিবৰ্তে দেহ বুলি ভাবি ব্যস্ত হৈ থকাটো আত্ম-প্ৰৱৰ্ণনা নহয় জানো? ইয়াৰ ফলত মানুহৰ অপূৰণীয় ক্ষতি হৈছে। নিজকে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান বুলি গণ্য নকৰাৰ কাৰণে আৰু সিজনাৰ লগত সম্বন্ধ বিচ্ছেদ ঘটাব কাৰণে মানুহে আজি অবিনাশী আৰু অখণ্ড ঈশ্বৰীয় সুখ-সম্পদৰ পৰা বঞ্চিত হৈছে।

কোনোবাই হয়তো আত্মা আৰু পৰমাত্মাৰ অস্তিত্ব স্বীকাৰ কৰে। স্বীকাৰ কৰা বা মানি লোৱা এটা কথা আৰু তাক উপলব্ধি কৰা অন্য কথা। স্বীকাৰ-

কৰিলে সেই অনুসাৰে নিজকে পৰিচালিত কৰাটো এক বিশেষ কথা। বৰ্তমানে এনে ধৰণৰ বহুলোক আছে, যিসকলে পৰমাত্মাক প্ৰকৃতভাবে উপলব্ধি কৰিব নোৱাৰাৰ হেতুকে তেওঁক সৰ্বব্যাপি অৰ্থাৎ পৰমাত্মা কুকুৰ, মেকুৰী, সাপ, বিছা, আৱৰ্জনা আদি সৰ্বভূততে বিৰাজমান বুলি কৈ ফুৰে। তেওঁলোকৰ এই বোধশক্তি নাই যে বাস্তৱিকতে পৰমাত্মা সৰ্বব্যাপি নহয় আৰু তেওঁক সৰ্বব্যাপি বুলি স্বীকাৰ কৰাৰ মানেই নিজৰ পৰম আদৰ্শীয়, পৰম পবিত্ৰ কল্যাণকাৰী পৰমাত্মাক, নিন্দা কৰা বা তেওঁৰ গ্লানি কৰা বুজায়। গতিকে তেনে কোনো লোকে কাকো নিন্দা নকৰাকৈও পৰমাত্মাক সৰ্বব্যাপি কল্পনা কৰি মহাপাতক আচৰণ কৰাৰ দৰে সৰ্বপেক্ষা অকৰ্তব্য সাধন কৰিছে। গতিকে গৃহস্থই ঘৰুৱা কাম-বন কৰিও কৰ্মযোগৰ উচ্চ সিদ্ধি লাভ কৰিবৰ বাবে অন্য কাকো কোনো বকমৰ দুখ নিদি, কোনো বিকাৰৰ বশীভূত নোহোৱাকৈ কায়মনোবাক্যে পৰমপিতাক যথার্থৰূপে জনাৰ পথত আগবাঢ়িব লাগে। মানুহে নিজকে নিজে আৰু পৰমপিতাক জনাটো প্ৰথম কৰ্তব্য। এই জ্ঞান নোহোৱা পৰ্যন্ত তেওঁ কৰ্মযোগী হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে কৰ্মভোগী আৰু পাপী হৈয়েই থাকে।

পূৰ্বৰ অকৰ্তব্যবোৰ মোচন কৰিবলৈ কৰা বৰ্তমান কৰ্তব্য

ধৰি লওক, কোনো লোকে সকলো বকমৰ পাপৰ পৰা বিৰত আছে, কিন্তু তেওঁৰ পূৰ্বজন্মৰ অকৰ্তব্যৰ বোজা থাকিব পাৰে। বৰ্তমান জীৱনত দুখদায়ক আৰু অশান্তিৰ সৃষ্টিকাৰক যি পৰিস্থিতিসমূহ আহে তাৰ পৰাই প্ৰমাণ হয় যে মানুহে পূৰ্বজন্মতে কোনো ধৰণৰ অকৰ্তব্য কৰিছে – নহ'লে বিনা কাৰণত দুখ আহিব নোৱাৰে। গতিকে পূৰ্বজন্মত কৰা অকৰ্তব্যবোৰ ধুই নিকা কৰাটোও এটা কৰ্তব্য আৰু সেই বিষয়ে প্ৰকৃত জ্ঞান আহৰণ কৰি নিজৰ সন্তান আৰু স্ত্ৰীক অৱগত কৰাটোও তেওঁৰ কৰ্তব্য নহয় জানো ?

কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্য বিচাৰ কৰি চাবৰ কাৰণে মানুহে জনা প্ৰয়োজন এই দেহৰ বাহিৰেও আত্মা নামৰ কোনো এক অবিনাশী সত্ত্বা আছেনে নাই? পূৰ্ব জন্ম আৰু পুনৰ জন্মৰ সত্যতা কি, তেওঁৰ নিজৰ কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্যৰ ফল কোনোবা নহয় কোনোবা জন্মত ভোগ কৰিব লগা হয়নে নহয়? এই মৰ্ত্যলোকৰ বাহিৰে কোনো পৰলোক বা স্বৰ্গলোক আছেনে য'ত ধাৰ্মীকসকলে সুখ আৰু অধৰ্মীসকলে দুখ ভোগ কৰে? ইয়াৰ বাহিৰেও আৰু এটা প্ৰশ্ন আহিব পাৰে যে আমাৰ আই-বোপাই, ভাই-ভনী, স্ত্ৰী, পুত্ৰ প্ৰভৃতিৰ লগত আমাৰ এই লৌকিক

সম্বন্ধই একমাত্র আৰু আদৰ্শ সম্বন্ধ নে এই সকলো সম্বন্ধৰ পৰা পৃথক অন্য এক শ্ৰেষ্ঠতৰ সম্পৰ্ক বা স্থায়ী সম্বন্ধ আছে? এই সকলোবোৰ কথা জনাৰ পাছতহে এইসকলৰ প্ৰতি আমাৰ কৰ্তব্য নিৰ্দ্ধাৰিত হ'ব পাৰে। যেতিয়ালৈকে মানুহে এই সমস্ত ঈশ্বৰীয় জ্ঞান সুস্পষ্টভাৱে লাভ কৰিব নোৱাৰে তেতিয়ালৈকে এটা নহয় এটা অকৰ্তব্য বা পাপকৰ্ম হৈ থাকিব।

কেৱল দান-পূণ্য কৰিলেই মানুহৰ কৰ্তব্য পূৰ্ণ হয়নে?

অনেকে কয়, “দৰিদ্ৰক অন্ন-বস্ত্ৰ দান, ৰোগীৰ বাবে চিকিৎসালয় স্থাপন আৰু এইদৰেই অন্যৰ সেৱা কৰাই মানুহৰ কৰ্তব্য”। কিন্তু এই বিষয়ে মনোযোগ সহকাৰে বিবেচনা কৰিলে দেখা যায় যে ইমান দিন ধৰি দুখীয়াক অন্ন-বস্ত্ৰ দান কৰা হৈয়ে আছে, ৰোগীৰ বাবে বিনামূলীয়া চিকিৎসালয় খোলা হৈছে; ইয়াত বাদেও সমাজসেৱা আৰু ওচৰ-চুবুৰীয়া দয়ালু লোকৰ পৰা অনেকেই উপকৃত হৈছে। কিন্তু বৰ্তমান সংসাৰত কোনটো কৰ্তব্য কৰা হোৱা নাই যাৰ কাৰণে আজিও হস্পিতাল ৰোগীৰে ভৰি পৰিছে, নতুন নতুন ৰোগে দেখা দিছে আৰু হাজাৰ হাজাৰ লোক নিঃসহায় অৱস্থাত পৰি আনৰ সেৱা প্ৰত্যাশী হৈছে? যিমনেই চিকিৎসালয় বাঢ়িছে তাতোকৈ বৃদ্ধি পাইছে জনসংখ্যাৰ। গতিকে সংসাৰলৈ সুখ শান্তি অহা নাই। সকলো প্ৰকাৰে যত্ন লোৱাৰ ফলতো পৃথিৱীত দুখ আৰু অশান্তি কমা নাই। তাৰ ৰূপহে পৰিৱৰ্তন হৈছে আৰু চাৰিওফালে দুখ-দুৰ্গতিৰ সৃষ্টি হৈছে। ইয়াৰ পৰা বুজা যায় যে, এই ধৰণৰ স্থূল সেৱাৰ দ্বাৰা আনক পৰনিৰ্ভৰশীল কৰি কৃতকৰ্মৰ বোজা আৰু বেছি কৰি পৰৰ ওচৰত ঋণী কৰি তোলা হৈছে। ইয়াৰ ফলত এজনে আনজনৰ ওচৰত কৰ্মশৃঙ্খলৰ দ্বাৰা আৰু বেছিকৈ আৱদ্ধ হৈ পৰে। সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ সেৱা হ'ল মানুহক কৰ্তব্য অকৰ্তব্যৰ প্ৰকৃত জ্ঞান দান কৰি আত্মনিৰ্ভৰশীল হিচাবে গঢ়ি তোলা আৰু পূৰ্বৰ অকৰ্তব্য ধুই নিৰ্মল কৰি প্ৰকৃত কৰ্মযোগী হ'বলৈ সহায় কৰা।

নিষ্কাম কৰ্ম কৰাকেই কৰ্মযোগ বোলেনে?

এনে ধৰণৰ বহু লোক আছে যিসকলে কয়, “কৰ্ম কৰি থকাই মানুহৰ কৰ্তব্য, মানুহে নিষ্কাম কৰ্ম কৰা উচিত আৰু সিয়েই কৰ্মযোগ। ইয়াৰ ফলতেই মানুহে সকলো প্ৰকাৰ দুখৰ পৰা মুক্তি লাভ কৰে।” কিন্তু ভাবিবলগীয়া বিষয় যে বৰ্তমান আগৰ কালতকৈ বহুত বেছি কৰ্ম কৰা হয়। তথাপিও সংসাৰত ইমান দুখ-যাতনা কিয়? ইয়াৰ পৰা প্ৰমাণ হয় যে, কৰ্ম কৰা হৈছে — কিন্তু কৰ্তব্য কৰা

হোৱা নাই অথবা ধৰ্মসন্মতভাৱে কৰ্ম কৰা হোৱা নাই। নিষ্কামভাৱে কোনো কৰ্মই কৰা হোৱা নাই। কাৰণ নিষ্কামৰ ভিতৰতো কামনা থাকে। এই সংসাৰত কৰ্মৰ পৰা কোনেও অৱসৰ ল'ব নোৱাৰে। পাৰ্থক্য মাথোন কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্যৰ। মানুহে কাম হাতত ল'বৰ সময়ত পৰমাত্মাক স্মৰণ নকৰে আৰু ইয়াকো পাহৰি যায় যে, মই এক আত্মা আৰু অন্যৰ লগত মোৰ আত্মিক সম্বন্ধ আছে। অভাৱ এই বিষয়তে। যি ব্যক্তিয়ে সূৰ্য উদয় হোৱাৰ পৰা অস্ত যোৱালৈকে কাৰ্যালয়ত, কল-কাৰখানাত নাইবা নিজ ঘৰত কামৰ মাজত ব্যস্ত থাকে তেওঁক কৰ্মযোগী সংজ্ঞা দিব নোৱাৰি। কাৰণ কৰ্ম সম্পাদন কৰিবৰ সময়ত তেওঁৰ মন বা বুদ্ধি পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত নাথাকে। ওপৰোক্ত উদাহৰণৰ পৰা স্পষ্টভাৱে ক'ব পাৰি যে — কৰ্ম, অকৰ্ম, বিকৰ্ম অথবা কৰ্তব্য আৰু অকৰ্তব্যৰ বা ধৰ্ম আৰু আত্মা পৰমাত্মাৰ সম্যক জ্ঞান মানুহৰ থকা উচিত। যেতিয়ালৈকে মানুহ এই জ্ঞানৰ বিষয়ে অৱগত নহয় আৰু সেই জ্ঞানক ভিত্তি কৰি মানুহে সত্য ধৰ্মক কৰ্মৰ লগত যুক্ত নকৰে আৰু নিজ কৰ্ম কৰি থাকিও যোগী হ'ব নোৱাৰে, তেতিয়ালৈকে তেওঁ সত্য কৰ্ম কৰিব নোৱাৰে।

কৰ্মযোগী হ'বলৈ হ'লে কি কি বিষয়ে জনা প্ৰয়োজন?

ঘৰত থকা সময়খিনিত মানুহৰ ভাৰ্যা-পুত্ৰ-কন্যা আদিৰ সম্পৰ্কতহে তেওঁৰ জ্ঞান নিবদ্ধ থাকে আৰু সেই অনুসাৰে কৰ্ম সম্পাদন কৰে। সেইদৰে অফিচ আদালতত কাম কৰাৰ সময়ত কোন তেওঁতকৈ উচ্চপদস্থ আৰু কোন তেওঁৰ অধীনস্থ এই বিষয়ে মানুহৰ সম্যক জ্ঞান থাকে। কিন্তু এই সম্বন্ধৰ জ্ঞান দৈহিক দৃষ্টিৰ ভিত্তিতহে গঢ় লয় যদিওবা, দেহৰ দ্বাৰা কৰ্ম সম্পাদন কৰিছে মানুহৰ আত্মাই। সেয়েহে মানুহৰ আত্মাৰ প্ৰকৃত গৃহৰ (শাস্তিধামৰ) জ্ঞান যদি অৱগত হয় আৰু মানুহে জানিব পাৰে যে এই সৃষ্টি এক বিৰাট নাটঘৰ, দেহ তেওঁৰ সাজ-পোছাক, তেওঁৰ আত্মীয়স্বজনবোৰ সহ অভিনেতা আৰু বাস্তৱতে তেওঁ এক আত্মা আৰু তেওঁ এই নাটকত এক উচ্চ আদৰ্শৰ কৰ্তব্য সম্পাদন কৰিব লাগিব তেতিয়াহ'লে তেওঁ শাস্তিৰ সাগৰ পৰমাত্মাক উপলব্ধি কৰিব। তেওঁ পাৰলৌকিক ধৰ্ম বা স্বধৰ্ম পালন কৰিব আৰু অন্যৰ সৈতে নিজৰ (আত্মিক) প্ৰকৃত সম্পৰ্ক স্থাপন কৰি আত্মিক ৰীতি-নীতি অনুসাৰে কৰ্তব্য কৰিব। তেতিয়া সংসাৰৰ জাগতিক বাদ-বিসম্বাদ, দুখ-কষ্ট দূৰীভূত হৈ অনাবিল শাস্তি বিৰাজ কৰিব। দুখ, শোক, হতাশা, বেদনাৰ অশ্ৰুৰ পৰিৱৰ্তে আনন্দ লহৰীৰ প্ৰকাশ পাব আৰু এই সংসাৰ অমৰলোক স্বৰ্গলোকত পৰিণত হ'ব।

কর্তব্য আৰু অকর্তব্যৰ পৃথকীকৰণ ৰেখা

কর্তব্য কি আৰু অকর্তব্য কি ইয়াৰ উত্তৰ এতিয়া সহজ। কর্তব্য আৰু অকর্তব্য পৃথক কৰি দেখুওৱা চিহ্ন বা ৰেখা প্ৰভুৱে নিজ হাতেৰে অঙ্কিত কৰি দিছে। যি ভুলৰ পৰা সঁচাকৈয়ে কর্তব্য অকর্তব্যত পৰিণত হয় আৰু দুখদায়ক হয় অথবা যি ভুলে কর্তব্যৰ শ্ৰেষ্ঠতাৰ ওপৰত কালিমা সানে সেই ভুলৰ পৰা মুক্তি পাবৰ কাৰণে পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই এতিয়া এক সহজ যুক্তিৰ নিৰ্দেশ দিছে। এই চাৰি-কাঠিৰে আমি স্বৰ্গসুখ আমাৰ হাততে লাভ কৰিব পাৰো। এই মন্ত্ৰেৰে এই সংসাৰৰ নৰ-নাৰী, অফিচৰ কৰ্মচাৰী, ব্যৱসায়ী প্ৰভৃতি সকলোৱে এক সুখদায়ী সাধনাৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰে। সেই চাৰি-কাঠি আৰু সেই মন্ত্ৰ কল্যাণময় পৰমপিতাই আমাক প্ৰদান কৰি আমাক বুজাই দিছে – কর্তব্য আৰু অকর্তব্যক পৃথক কৰি চিহ্নিত কৰাৰ উপায় কি? ই হ'ল নিজকে এক আত্মা বা অবিনাশী আত্মা, পৰমপিতাৰ সন্তান বুলি জ্ঞান কৰা। যদি মানুহে নিজকে আত্মা নিশ্চয় কৰে আৰু পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ প্ৰতি আত্মনিষ্ঠ হৈ যোগযুক্ত হয় তেতিয়াহ'লে তেওঁৰ কৰ্ম ধৰ্মত পৰিণত হয়। সেয়ে হ'লে বুজিব লাগিব যে তেওঁ সৎ কৰ্ম কৰিছে। যিজনে নিজকে দেহ সৰ্বস্ব জ্ঞান কৰি কৰ্ম কৰে, তেওঁৰ কৰ্ম তেতিয়া কর্তব্যৰ সীমাৰেখা পাৰ হৈ অকর্তব্যত পৰিণত হয়। সংসাৰত সকলো প্ৰকাৰৰ যুক্তি বিচাৰ, ঔষধ, সাধনাৰ আশ্ৰয় গ্ৰহণ কৰি দেখা গৈছে যে এইবিলাকে মানুহৰ বিশেষ উপকাৰ সাধিব পৰা নাই। আচলতে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ পৰা পোৱা পৰম যুক্তি, পৰম ঔষধ, পৰম মন্ত্ৰ অৰ্থাৎ শ্ৰীমতৰ আধাৰত নচলা কাৰণেই বৰ্তমান সংসাৰত এই দুখ-কষ্ট। এতিয়া এই কল্যাণকাৰী যুক্তি প্ৰয়োগ কৰি লক্ষ লক্ষ লোকে সুখ সমৃদ্ধি লাভ কৰিছে আৰু এই যুক্তি প্ৰয়োগৰ ফলত প্ৰমাণিত হৈছে যে, ইয়াক যিজনে ধাৰণ কৰে তেৱোঁ কল্যাণৰ অংশীদাৰ হয়। কৰ্মযোগী, কর্তব্য পৰায়ণ আৰু পবিত্ৰতা ধাৰণকাৰী মানুহে অৱশ্যেই আত্মিক সুখৰ সন্ধান পাব।

গৃহস্থী হৈও নিঃসংকল্পৰ সমাধি

নিঃসংকল্পতা এক এনে দিব্য গুণ, যাৰ ফলত মানুহৰ সকলো মানসিক দুশ্চিন্তা দূৰ হয়। এই গুণৰ দ্বাৰাই প্ৰকৃত শান্তি লাভ হয়। তেওঁৰ বুদ্ধি ব্যৰ্থ প্ৰচেষ্টা আৰু মিথ্যা বিচাৰৰ পৰা মুক্ত হৈ যোগ আৰু আনন্দৰ অনুভূতিৰ প্ৰতি প্ৰয়াসী হয়। নিঃসংকল্প মানে জড় বস্তুৰ দৰে ভাৱ শূণ্য বা অচেতন হোৱা নুবুজায়।

জীৱনৰ বাবে উপযোগী ইয়াৰ পাৰ্টোটি অৰ্থ আছে যাৰ সহায়ত মানুহ গৃহস্থী হৈয়ো যোগী জীৱনৰ আনন্দ লাভ কৰে আৰু দেৱ সুলভ পদৰ অধিকাৰী হ'ব পাৰে।

(১) অতীত ঘটনাৰ বিষয়ে নিঃসংকল্পতা

নিঃসংকল্প গুণৰ এক ভাবার্থ হ'ল এয়ে যে কোনো কাম কৰাৰ পাচত তাৰ ফলাফলৰ বিষয়ে চিন্তা কৰা উচিত নহয়। উদাহৰণ স্বৰূপে ক'ব পাৰি যে, কোনো এজন মানুহে হয়তো মেজৰ পৰা তেওঁৰ ঘড়ীটো তুলি লওঁতে হাতৰ পৰা সৰি পৰিল আৰু পকাত পৰি ঘড়ীটো ভাগিল। তেওঁ তেতিয়া ভাবিলে — 'হায়, হায়, কোনে জানো ঘড়ীটো তাত থৈছিল, ঘড়ীটোত মই এই সময়ত হাত নিদিয়া হ'লেই ভাল আছিল। মোৰ কপাল ভাল নহয়। মোৰ ভাগ্য বেয়া কাৰণেই এনে ঘটনা ঘটিল কিজানি? এইদৰে কল্পনা কৰি তেওঁ মানসিক কষ্ট ভোগ কৰে। নিঃসংকল্প চিন্তাৰ মানুহে বৰং ভবা উচিত — 'যি হ'বৰ আছিল সি হৈ গ'ল। তাৰ বাবে এতিয়া চিন্তা কৰি লাভ নাই। ভৱিষ্যতে মই সাৱধান হ'ম আৰু ঘড়ীটো সুবিধামতে মেৰামত কৰাই ল'ম।' সাময়িক ক্ষতিৰ কথা বাৰে বাৰে চিন্তা কৰিলে কেৱল মাত্ৰ দুখৰ বোজাহে বাঢ়ি যায়। পাহৰিবলৈ চেষ্টা কৰি শান্তচিত্ত হ'ব পাৰিলেহে মনলৈ শান্তি আহে। সংসাৰৰ সকলোবোৰ স্থূল বস্তুৱেই নশ্বৰ — যিবোৰ সহজেই নাশ হয় বা হ্রাস হৈ যায়। ইয়াৰ কাৰণে মানুহে দুখ কৰা উচিত নহয়। কাৰণ মানুহৰ জীৱনত শান্তি আৰু আনন্দ এই নশ্বৰ বস্তুবোৰতকৈ বহুত বেছি মূল্যবান। কোনো বস্তু হেৰোৱাৰ বাবে দুশ্চিন্তা কৰাৰ ফলেই হ'ল মানসিক আনন্দ বিসৰ্জন দি নিজে নিজৰ সমাধি ৰচনা কৰি তাৰ মাজতেই জীৱন ধাৰণ কৰা। যোগাভ্যাসৰ কাৰণে সকলো অৱস্থাতেই নিঃসংকল্পচিত্ত হৈ উদ্বেগবিহীন আৰু আনন্দময় সংকল্পৰ দ্বাৰা প্ৰভাৱিত হোৱাটো একান্তই আৱশ্যক।

দ্বিতীয় এক উদাহৰণ ভাবি চোৱা যাওক — কোনো এক ব্যক্তি বাছত উঠি গৈ আছিল। মানুহৰ ভিৰৰ সুযোগ লৈ জেপ লুৰুকাই তেওঁৰ জেপৰ পৰা টকা-পইচা সকলো লৈ গ'ল। কিছুসময়ৰ পাছত মানুহজনে গম পালে তেওঁৰ জেপৰ পৰা টকা-পইচা চুৰি হ'ল। এনে অৱস্থাত দুখে-বেজাৰে তেওঁ যদি বাছৰ অন্য যাত্ৰীৰ লগত কাজিয়া আৰম্ভ কৰে আৰু নিজৰ ভাগ্যক দোষাৰোপ কৰে তেনেহ'লে তেওঁক নিঃসংকল্পচিত্ত বুলি ক'ব নোৱাৰি। বৰঞ্চ তেওঁক চঞ্চল স্বভাৱৰ আৰু বিক্ষিপ্তচিত্ত বুলি অভিহিত কৰা হৈ উচিত হ'ব। এই ধৰণৰ ব্যৰ্থ সংকল্প

যোগৰ সহায়ক নহয়। অতীতক পাহৰি যোৱাৰ পৰিৱৰ্তে ব্যৰ্থপূৰ্ণ অতীতক চিন্তা কৰা নিজৰ জীৱন দাহ কৰিবৰ কাৰণে খৰি-কাঠ সংগ্ৰহ কৰাৰ নিচিনা।

অনাদি সংকল্পৰ দ্বাৰা সৃষ্টি হোৱা এই সৃষ্টি জগতৰ কোনো ঘটনাৰ অসামঞ্জস্যতা দেখি যদি কোনোবাই ভাবে যে এনে কিয় হ'ল, এইদৰে নহৈ এনেদৰেহে হোৱা ভাল আছিল, তেতিয়া বুজাব লাগিব যে তেওঁ অনাদি সংকল্পৰ সৃষ্টি বহস্যক পাহৰি গৈ অপ্ৰয়োজনীয় চিন্তাৰ আশ্ৰয় লৈছে। এনে ধৰণৰ সংশয়চিত্ত ব্যক্তিৰ যোগৰ সাধন হ'ব নোৱাৰে আৰু তেওঁ মানসিক শক্তি আৰু আনন্দৰ পৰা বঞ্চিত হয়। গৃহস্থী জীৱনত এনে ঘটনা সদায় ঘটি থাকে। গতিকে তেওঁৰ মনত অশান্তিৰ বতাহ বলিবলৈ দিব নালাগে। তেতিয়াহে তেওঁ প্ৰভুৰ প্ৰতি একাগ্ৰতাৰে নিঃসংকল্পচিত্ত হ'ব পাৰিব।

(২) ভৱিষ্যতৰ বাবে অৰ্থহীন চিন্তা নকৰাই নিঃসংকল্পচিত্ততা

নিঃসংকল্পচিত্ততাৰ অন্য এক ভাৱাৰ্থ এয়ে যে মানুহে যেন কাম কৰি যাওঁতে ভৱিষ্যতৰ কাৰণে অৰ্থহীন আৰু অলাগতীয়াল চিন্তা নকৰে। উদাহৰণস্বৰূপে ক'ব পাৰি যে এজন লোকে যদি ভাবে 'মই যি কামৰ কাৰণে গৈ আছো সেই কাম ফলৱতী হ'বনে? অমুক ব্যক্তিয়ে মোৰ এই প্ৰস্তাৱটো মানি ল'বনে নলয়, যদি মোৰ কথাত সন্মত নহয়, তেনেহ'লে মোৰ যাত্ৰা অথলে যাব।' ইত্যাদি নানা ৰকমৰ ব্যৰ্থ চিন্তা কৰা মানেই নিজকে দুৰ্বল কৰা আৰু এনেদৰে মনৰ সামঞ্জস্যতা হেৰোৱা মানেই নিৰাশাৰ গহ্বৰত পৰি ইফালে সিফালে দৌৰা-দৌৰি কৰা।

যিজন লোকে যিকোনো কামকে কৰ্তব্য যেন জ্ঞান কৰি অনাগত ভৱিষ্যতৰ ব্যৰ্থ চিন্তা নকৰি নিঃসংকোচে কাম কৰি যায় - যথার্থতে তেৱেই নিঃসংকল্পচিত্তৰ ব্যক্তি। তেওঁ কেতিয়াও বিফল মনোৰথ বা দুখী নহয়। কাৰণ, তেওঁ তেওঁৰ কৰ্মক অবিনাশী জ্ঞান কৰি মধুৰভাৱে কৰ্তব্য পালন কৰি আনন্দ লাভ কৰে।

কোনো মানুহৰ ল'ৰা এজনে যদি অফিচৰ পৰা ঘূৰি অহাত কেইঘণ্টামান পলম হয় তেতিয়া দেউতাকে ভাবে ল'ৰাজনৰ কিজানি কিবা দুৰ্ঘটনাই হ'ল। হয়তোবা সি আচম্বিতে মটৰ দুৰ্ঘটনাত আঘাত পোৱাৰ কাৰণে তাক হস্পিতেললৈ নিয়া হ'ল..... ইত্যাদি অহেতুক কল্পনা কৰি মানুহজনে চিঞৰ-বাখৰ কৰি কান্দিবও পাৰে।

ইয়াৰ পৰা স্পষ্ট হ'ল যে, এই ধৰণৰ অযথা দুশ্চিন্তা কৰা মানে মকৰাৰ দৰে নিজৰ জালতে নিজে বান্ধ খাই থকা। সদায় লোকৰ মংগল চিন্তা কৰা

উচিত আৰু শাস্ত্ৰচিন্ত হৈ থকাটো উচিত। মানুহে কোনো দুৰ্ঘটনা ঘটাব পূৰ্বেই তাৰ বিভীষিকাৰ কল্পনা কৰাটো মুৰ্খামিৰ বাহিৰে আন একো নহয়। লেকাম নোহোৱা ঘোঁৰাই যেনেকৈ তাৰ মালিকক বিপদত পেলাব পাৰে, সেইদৰে বিক্ষিপ্তমনা, উচ্ছৃঙ্খল আৰু নিয়ন্ত্ৰণহীন ব্যক্তিয়ে পদে পদে অহেতুক বিপদত পৰিব পাৰে। যাৰ মনোবৃত্তি এনে ধৰণৰ তেওঁ কেনেকৈ যোগাভ্যাস কৰিব। যোগাভ্যাসকাৰী ব্যক্তিৰ মন সদায় একাগ্ৰচিন্ত আৰু সকলো প্ৰকাৰৰ অহতুক ব্যৰ্থ কল্পনা তেওঁৰ মনৰ গপ্তীৰ বাহিৰত।

নিঃসংকল্পচিন্ত মানুহে প্ৰথমে সকলো ধৰণৰ পৰিস্থিতিকে পৰ্যবেক্ষণ কৰি তাৰ বাস্তৱ ৰূপ নিৰ্দ্ধাৰণ কৰি লৈ তাক বিশেষভাৱে বুজিবলৈ চেষ্টা কৰে। তেওঁ সংসাৰ সাগৰত মজি নগৈ ইয়াক বিৰাট নাটক বুলি কল্পনা কৰে আৰু ইয়াৰ সকলোবোৰ দৃশ্যকে সম্যকভাৱে দেখে। তেওঁ অনুভৱ কৰে যে, ইয়াৰ পৰিকল্পনা এক অনাদি নাটকৰ পৰিকল্পনা — যাৰ প্ৰতিটো দৃশ্যই বিধিৰ বিধান অনুসৰি অভিনীত হৈ আছে। নিয়তি অচল অটল। ইয়াৰ বাবে মানুহে দুখ কৰা উচিত নহয়। বৰং নিজৰ দ্বাৰা যিটো কৰা সম্ভৱ তাক শাস্তি আৰু সন্তোষেৰে সম্পন্ন কৰা উচিত। নিঃসংকল্পচিন্ত গুণৰ পৰাই মানুহে শাস্তি আৰু আনন্দ লাভ কৰিব পাৰে। ইয়াৰ অবিহনে তেওঁ ক্ষণে ক্ষণে অহেতুক দুখৰ কল্পনা কৰাৰ হেতুকে তেওঁৰ মন দুখ-বেজাৰেৰে ভৰি পৰে। গতিকে সমাহিত চিন্ত আৰু শাস্ত্ৰভাৱৰ অৱস্থানৰ সহায়তহে যোগাভ্যাস কৰিব পাৰি।

(৩) আজৰি পৰতো স্বৰূপনিষ্ঠ হোৱাটোও নিঃসংকল্পচিন্ততা

নিঃসংকল্পচিন্ততাৰ তৃতীয় ভাৱাৰ্থ হ'ল যেতিয়া মানুহে কৰ্মৰ পৰা বিশ্ৰাম লয় তেতিয়া তেওঁৰ কৰ্মেন্দ্ৰিয়সমূহ কাছৰ দৰে সংকুচিত কৰি সাংসাৰিক ব্যৱহাৰ আৰু চিন্তা ত্যাগ কৰি স্বনিষ্ঠ হোৱা অৰ্থাৎ আত্মাস্থিত হোৱা। এইটো সকলোৱে স্বীকাৰ কৰে যে 'অহম' আত্মাৰ মূলস্বৰূপেই নিঃসংকল্পচিন্ততা। যেতিয়া আত্মা মুক্ত অৱস্থাত থাকে তেতিয়া তেওঁৰ সংকল্প শান্ত থাকে। পিছত যেতিয়া আত্মা মুক্তিধাম বা ব্ৰহ্মলোকৰ পৰা অৱতৰণ কৰি এই কৰ্মক্ষেত্ৰত প্ৰৱেশ কৰে আৰু শৰীৰ ৰূপী আধাৰ গ্ৰহণ কৰে তেতিয়া প্ৰথম অৱস্থাত সেই আত্মাৰ শুদ্ধ সংকল্পহে থাকে। সেয়েহে এতিয়া যিহেতু আমি মুক্তিধামলৈ উভতি যোৱাটোৱেই আমাৰ লক্ষ্য, গতিকে আমি নিৰাকাৰ, নিৰ্বিকাৰ আৰু নিঃসংকল্পচিন্ত অৱস্থাত স্থিত হ'বলৈ অভ্যাস কৰা প্ৰয়োজন। নিঃসংকল্পচিন্ততা আমাৰ মুখ্য গুণ হোৱা উচিত।

প্ৰথমে নিঃসংকল্পতা গুণ ধাৰণ কৰিহে পিচত শুদ্ধ সংকল্প ৰচনা কৰিব লাগে। ইয়াৰ পৰাই এই সত্য উদ্ঘাটিত হয় যে, সংকল্পচিত্ত হৈ নিৰ্বিকাৰ মনেৰে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ চিন্তাত নিমগ্ন হোৱা অৱস্থাত বিক্ষিপ্ত আৰু পূৰ্বাপৰ চিন্তা মনলৈ আনি চিন্তায়ুক্ত হোৱা একান্ত বাঞ্ছনীয় নহয়। অৰ্থাৎ অহা কালিলৈ দোকানত এইটো কৰিম, অফিচলৈ গৈ অমুকটো ফাইল চাম, ইত্যাদি ধৰণৰ চিন্তা মনলৈ অনা উচিত নহয়। যিহেতু আমাৰ মূলস্বৰূপ হ'ল নিঃসংকল্পচিত্তভাৱে নিৰাকাৰ আৰু নিসঙ্কতাত স্থিত হৈ কাৰ্যত প্ৰবৃত্তি হোৱা। গতিকে সাকাৰ অথবা দেহ সম্বন্ধীয় সংকল্প এই সময়ত মনলৈ আনিব নালাগে। সাংসাৰিক সংকল্পৰ পৰা নিবৃত্ত হৈহে পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত স্থিত হোৱা প্ৰয়োজন। জ্যোতিস্বৰূপ পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত একাগ্ৰচিত্তে অৱস্থান কৰাই 'যোগ'।

(৪) কৰ্মৰত অৱস্থাত পৰমার্থ চিন্তন, জ্ঞান মণ্ডন বা ঈশ্বৰীয় স্মৃতিহে নিঃসংকল্পতা

আগৰ কেই অধ্যায়ত নিঃসংকল্পচিত্ততাৰ গুণ আৰু তাৰ ৰহস্যৰ সম্বন্ধে বিচাৰ কৰা হ'ল। এতিয়া আমি এইটো স্পষ্ট কৰিব লাগে যে, যেতিয়া কোনো মানুহে এনে কোনো কাৰ্য কৰিছে য'ত তেওঁ নিজৰ বুদ্ধি সম্পূৰ্ণৰূপে প্ৰয়োগ কৰাৰ প্ৰয়োজন নাই সেই সময়ত যদি তেওঁ অন্যান্য সাংসাৰিক চিন্তা নকৰি ঈশ্বৰৰ গুণ, কৰ্ম স্বভাৱ আদিৰ স্মৃতিত স্থিত হৈ কৰ্মৰত থাকে সেয়াই বাস্তৱতে নিঃসংকল্প স্থিতি। উদাহৰণস্বৰূপে ধৰা হওঁক কোনোবা তিৰোতাই যেনিবা বাচন মাজোতে চিন্তা কৰিছে 'মোৰ ল'ৰাটো দিনে দিনে বেয়ালৈ গৈছে, মোৰ কথা সি নুশুনে আৰু তাৰ বাপেকেও একো নামাতে অথবা মনে মনে ভাৱে আজি বান্ধৱিহঁতৰ লগত চিনেমালৈ যোৱাৰ কথা আছিল কিন্তু যোৱাটো নহ'ল ইত্যাদি ইত্যাদি। এইদৰে অনাহকত মনক বিক্ষিপ্তভাৱে ঘূৰাই ফুৰালে মনক ভাগৰুৱা কৰা হয়। গতিকে এই সাংসাৰিক বৃথা সংকল্পৰ পৰিবৰ্তে আত্মস্থিত হৈ চিত্তক পৰমাত্মাৰ গুণ কীৰ্তনত নিয়োগ কৰাহে যুগুত আৰু তেনে অৱস্থাহে প্ৰকৃততে নিঃসংকল্পচিত্ত অৱস্থা।

তেনেদৰে কোনো মানুহে ঘোঁৰা গাড়ীৰে গৈ থাকোতে যদি ভাবি থাকে যে, তেওঁৰ বন্ধুৰ সৈতে ক'ৰবাত সাক্ষাৎ হোৱাৰ কথা আছে আৰু যদি ভাবে এই চৰকাৰ অযোগ্য নাইবা "..... তেওঁ ইঞ্জিনীয়াৰ হোৱা হ'লে কিমান ভাল হ'লহেঁতেন" ইত্যাদি। এনেধৰণৰ অহেতুক কল্পনাৰ দ্বাৰা তেওঁ মাত্ৰ তেওঁৰ সময় বৃথাই অপচয় কৰি নিজৰ বুদ্ধিমত্তাৰ ক্ষতি সাধন কৰে। বৰঞ্চ তেনে অৱস্থাত

মানুহে বুদ্ধিক পৰমার্থ বিষয়ত নিয়োজিত কৰা উচিত অৰ্থাৎ সত্য স্বৰূপ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত স্থিত হোৱাহে কৰ্তব্য। অহেতুক কল্পনাৰ ৰচনা নকৰি ঈশ্বৰীয় স্মৃতিত মনক স্থিৰ কৰাহে প্ৰকৃততে নিঃসংকল্প অৱস্থা ধাৰণ কৰা বুজায়।

(৫) নিৰ্লিপ্ততাই বাস্তৱিকতে নিঃসংকল্পচিত্ততা

নিঃসংকল্পচিত্ততাৰ আন এটি অৰ্থ হ'ল নিৰ্লিপ্ত হৈ থকা। উদাহৰণ স্বৰূপে ক'ব পাৰি যে ধৰা হওঁক এজন মানুহৰ ল'ৰাই লিখা-পঢ়াত মনোযোগ নিদিয়ে, অথবা পৰীক্ষাত উত্তীৰ্ণ হোৱা নাই। ইয়াকে জানি মানুহজনে দিনে ৰাতিয়ে অশান্তি ভোগ কৰে। তেওঁ ভাবিবলৈ ধৰে — 'ই মোৰ জীৱন দুৰ্বিসহ কৰিছে, ইয়াক মই খুব পিটিম, এনে সন্তানৰ জন্ম নোহোৱাই ভাল' ইত্যাদি। এনে ধৰণৰ দুশ্চিন্তা আৰু ক্ৰোধৰ বশবৰ্তী হোৱাৰ ফলত তেওঁৰ স্বাস্থ্য হানিহে হয়। ইয়াৰ পৰা ঘৰুৱা পৰিবেশও অশান্তিময় হয় আৰু নিজ স্বভাৱকো খিঙখিঙীয়া আৰু উদ্ভিন্ন কৰা হয়। নিঃসংকল্পচিত্তৰ মানুহে প্ৰত্যেক আত্মাৰ সহজাত সংস্কাৰ, কৰ্ম, ভাগ্য আদি স্বীকাৰ কৰি লয়। সকিয়াই দিয়া স্বত্বেও সেই ল'ৰাজনে যদি বিদ্যা লাভৰ কাৰণে হেঁপাহ নকৰে তেনেহ'লে ল'ৰাজনৰ অনুচিত কৰ্মৰ বাবে তাৰ দেউতাকে নিজৰ আত্মাক পীড়িত কৰাৰ কোনো যুক্তি নাই।

নিঃসংকল্পচিত্ত ব্যক্তিয়ে নিজৰ আত্মীয়, দেশবাসী আৰু সমাজৰ প্ৰতি মঙ্গল কামনা কৰি নিজৰ কৰ্তব্য কৰি যায়, যাৰ ফলত তেওঁলোকৰ জীৱনত সুখ-শান্তি আৰু আনন্দৰ টো প্ৰবাহিত হয়। কেতিয়াও শোক, চিন্তা বা অশান্তিৰ ছাঁ তেওঁলোকৰ জীৱনত প্ৰতিফলিত নহয়। বৰং সহজ সমাধিত নিৰ্লিপ্ত হৈ তেওঁলোকে নিবৃত্তি বা নিঃসংকল্পচিত্ততা লাভ কৰে। যিজনে ঈশ্বৰক স্মৰণ নকৰে তেওঁ নিৰ্বিকল্প সমাধিৰ পৰম সুখৰ পৰা বঞ্চিত হয়।

যোগক কঠিন বুলি অজুহাত দেখুওৱা বৃথা

প্ৰায়েই দেখা যায় যে, মানুহে সদায় যি কাম কৰিবলৈ বিচাৰে সেই কাম সহজতে কৰিবলৈ তেওঁৰ এক প্ৰৱণতা থাকে। বৰ্তমানে বহুতৰে এটা ভ্ৰান্ত ধাৰণা উপজিছে যে, ভগৱানক স্মৰণ কৰা বা তেওঁৰ স্মৃতিত স্থিত হোৱা অতি কষ্টকৰ কাম। ইয়াৰ বাবে হঠযোগৰ প্ৰয়োজন। উপবাসী হৈ হাবিয়ে-বননিয়ে ঘূৰি ফুৰি এক নিৰল ঠাইত বাস কৰিব লাগে। ফল-মূলেই তেওঁৰ আহাৰ হ'ব। অৰ্থাৎ একে আঘাৰে ক'বলৈ গ'লে ভগৱানক পাবলৈ কৃচ্ছসাধন কৰিব লাগিব। অৱশ্যে

সাধু-সন্তসকলেও নিজৰ মত ব্যাখ্যা কৰোতে প্ৰকাশ কৰে যে, “মন বৰ চঞ্চল”। মন প্ৰকৃততে চঞ্চল। কিন্তু মাত্ৰ এঘণ্টা-আধাঘণ্টা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত স্থিত হ’লেই মনত আনন্দ বসৰ সঞ্চাৰ নহয়। গতিকে অসুবিধাৰ চিন্তা মনলৈ আনি ঈশ্বৰৰ স্মৃতিৰ প্ৰতি যত্ন কৰিবলৈ এৰি দিয়াতো কোনো মানুহৰ পক্ষেই উচিত নহয়। অনেকৰে আকৌ ধাৰণা এনে যে, চকু মুদি দুই মিনিটৰ কাৰণে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি হাতযোৰ কৰিলেই যথেষ্ট। কিন্তু সেই দুই মিনিটতো তেওঁলোকৰ মন ঈশ্বৰত একান্তমানে স্থিত নোহোৱাৰ হেতুকে পৰমানন্দ লাভৰ পৰা বঞ্চিত হ’বলগা হয়। বাস্তৱিকতে দেখা যায় যে পৰমপিতাক আৰু নিজকে বিশেষভাৱে নজনাৰ কাৰণে পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত একাগ্ৰচিন্ত হোৱাৰ বিষয়ে সাধু-সন্ন্যাসীসকলৰ পৰস্পৰ বিৰোধী আৰু ভ্ৰান্তিপূৰ্ণ মতবাদৰ কাৰণেই মানুহৰ এনে অৱস্থা হয়। এই সকলোবোৰৰ উপৰিও পুৰুষাৰ্থহীনতাৰ কাৰণ হ’ল এলেছা স্বভাৱ।

মাতৃয়ে সন্তানক কথা কোৱা শিকাবলৈ কিমান যত্ন কৰে! তাৰোপৰি খোজকাঢ়িবলৈ আৰু ভাষা শিকাবলৈকো কম কষ্ট কৰিব লগা নহয়! তাৰ ফলতেই হয়তো সেই ল’ৰাজনে সময়ত গৈ এজন ডাঙৰ বক্তা, ইঞ্জিনিয়াৰ, ডাক্তৰ বা বৈজ্ঞানীক হয়গৈ। শিশুকালতেই ল’ৰাটোৰ প্ৰতি তেনে যত্ন নোলোৱা হ’লে ল’ৰাটো হয়তো বোবা নাইবা পঙ্গু হৈ জীয়াই থাকিও মৰাৰ দৰে হ’লহেঁতেন। গতিকে মাক-বাপেকে নিজৰ পুত্ৰ-কন্যাৰ ভৱিষ্যত জীৱন সুখময় আৰু সু-প্ৰতিস্থিত কৰিবলৈ কিমান যে চেষ্টা কৰে, যাতে তেওঁলোকৰ বুদ্ধি বিকশিত হৈ তেওঁলোক কোনো অৱস্থাতেই দুখ-কষ্টৰ সন্মুখীন হ’ব লগা নহয়। কিন্তু আশ্চৰ্য আৰু পৰিতাপৰ কথা যে মানুহে এই পৰিশ্ৰমৰ হাজাৰ বা লক্ষ ভাগৰ এভাগো নিজৰ জীৱনৰ প্ৰকৃত শান্তি আৰু সুখ লাভৰ কাৰণে ব্যয় নকৰে। এই পুৰুষাৰ্থৰ সম্বন্ধে তেওঁৰ বক্তব্য হ’ল যে “মোৰ একেবাৰে সময় নাই” বা “ইয়াৰ কাৰণে যথেষ্ট পৰিশ্ৰম কৰিব লাগিব।” কিন্তু তেওঁ এবাৰো ভাবি নাচায় যে, পৰিশ্ৰমৰ ফল মিঠা হয় আৰু সুখ-শান্তিকৰূপী ঈশ্বৰীয় সম্পদ পাবলৈ কৰা সামান্যতম পৰিশ্ৰমে তেওঁক জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে অফুৰন্ত ধনৰ অধিকাৰী কৰিব।

পুৰুষাৰ্থৰ বলতেই মানুহে বকেট তৈয়াৰ কৰিব পাৰিছে আৰু আনৱিক শক্তিৰ অন্বেষণ কৰি তাক মানৱ সমাজৰ উপকাৰৰ কাৰণে প্ৰয়োগ কৰিব পাৰিছে। গতিকে পৰমাত্মাক স্মৰণ কৰাটো টান বুলি কোৱাটো পুৰুষাৰ্থহীনতা আৰু অজ্ঞানতাৰহে পৰিচায়ক মাথোন। কোনো লোকৰ বৰ্তমান যিমান আত্মীয়-কুটুম্ব আছে তাতোকৈ আৰু এজন যদি বাঢ়ে তেতিয়া তেওঁ সেই নতুন আত্মীয়জনক মনত পেলাবলৈ পাহৰি যায়নে? কোনোবা মাতৃৰ নতুনকৈ এটি সন্তান জন্ম হ’লে

তেওঁ সেই সন্তানটিৰো ভৰণ-পোষণৰ তদাৰক নকৰে নে? গতিকে সময়ৰ অভাৱ বুলি ঈশ্বৰক স্মৰণ নকৰাৰ কথাটো অযুক্তিকৰ। এই অজুহাত সৰ্বশেষত অস্থায়ী আৰু মিছা প্ৰমাণিত হয়। আনহাতে যিসকলে কয়, “মন বৰ চঞ্চল, একাগ্ৰ নহয়” — তেওঁলোকে জনা উচিত যে মনক ক’ত একাগ্ৰ কৰিব লাগে সেই বিষয়ে জ্ঞান আহৰণ নকৰা পৰ্য্যন্ত মন কেতিয়াও একাগ্ৰ নহয়। সেয়েহে যিজনে সন্তানৰ প্ৰতি যথেষ্ট মনোনিবেশ কৰে, আৰু উপযুক্তভাৱে ল’ৰা-ছোৱালীক প্ৰতিস্থা কৰিবৰ কাৰণে পৰিশ্ৰম কৰি অৰ্জা অৰ্থ ব্যয় কৰে তেওঁলোকে এতিয়া প্ৰকৃত জ্ঞান লাভ কৰি নিজৰ ভৱিষ্যত জীৱন ৰচনা কৰক, যাতে বৰ্তমান আৰু ভৱিষ্যতৰ কাৰণে অবিনাশী ধন সাচিব পাৰে।

যোগাভ্যাসৰ বাবে ধাৰণা

যি ব্যক্তিয়ে যোগাভ্যাসৰ পথত আগবাঢ়ে তেওঁৰ সন্মুখত নানা ধৰণৰ বাধা-বিঘিনি আৰু পৰীক্ষা আছে। যদি কোনোবাই নিম্নোক্ত বিষয়সমূহত স্থিত সংকল্প হয় অথবা নিম্নোক্ত ধাৰণা সমূহৰ তেওঁ অধিকাৰী হয় তেনে ব্যক্তিয়ে যোগত সুচাৰুৰূপে প্ৰতিস্থিত হ’বলৈ সক্ষম হ’ব।

(১) পবিত্ৰতা, জ্ঞান, শান্তি আৰু পৰমাত্মাহে মানুহৰ প্ৰকৃত আশ্ৰয়

বৰ্তমান সময়ত কোনোৱে নিজক হিন্দু, কোনোৱে মুছলমান, কোনোৱে বা খৃষ্টান আৰু কোনোবাই হয়তো নিজকে ভিন্ন ধৰ্মাৱলম্বী বুলি জ্ঞান কৰে। কিন্তু যোগী পুৰুষে কেৱল পবিত্ৰতা আৰু শান্তিকেই নিজৰ ধৰ্ম বুলি মান্য কৰে। অথবা সেই আদি সনাতন দেৱী-দেৱতাৰ ধৰ্মকেই নিজৰ ধৰ্ম বুলি মানি পবিত্ৰ, শান্ত আৰু দৈবী গুণসম্পন্ন হ’বৰ কাৰণে অহোপুৰুষাৰ্থ কৰে।

অজ্ঞানবশতঃ মানুহে কেৱল নিজ গুৰু, শাস্ত্ৰ, কৰ্ম-কাণ্ড আদিকেই কল্যাণকৰ বুলি ভাবি তাতেই প্ৰবৃত্ত হয়। কিন্তু যিজনে যোগ অভ্যাস কৰিবলৈ বিচাৰে তেওঁ মাত্ৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাকেই কল্যাণময় বুলি স্বীকাৰ কৰি তেওঁতেই নিজৰ শৰীৰ মন সমৰ্পণ কৰে। তেওঁৰ ওচৰত কৰ্মকাণ্ড প্ৰভৃতিৰ কোনো প্ৰয়োজন নাই। তেওঁ এই আধাৰবিলাক পৰিত্যাগ কৰি এক পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ আশ্ৰয় লয়। তেওঁ লৌকিক গুৰু নাইবা গ্ৰন্থৰ ওপৰতো নিৰ্ভৰ নকৰে; তেওঁ মাত্ৰ নিৰাকাৰ পৰমাত্মাৰ এক অলৌকিক শক্তিৰ ওপৰত ভৰসা কৰি কাম কৰে, নিজৰ জীৱন পৰিচালিত কৰে। তেওঁ হৃদয়ঙ্গম কৰিব পাৰে যে ক্ৰোধ আদি বিপুলিলাক

জয় কৰিব পৰা শক্তি একমাত্ৰ সৰ্বশক্তিমান পৰমেশ্বৰৰহে আছে, অন্য কাৰোৰে তেনে শক্তি নাই। তেওঁৰ মন আন সকলোৰে পৰা আঁতৰি আহে আৰু কেৱল মাত্ৰ পৰমপিতাকেই সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ বিবেচনা কৰি বীৰৰ দৰে প্ৰভুৰ সেৱাত আত্ম নিয়োগ কৰে। কাৰো বাধা-বিঘিনি বা কটু কথা লৈ কাণসাৰ নকৰে। মানুহৰ এই বৃত্তিকেই “সৰ্বোত্তম সন্ন্যাস বৃত্তি” বুলি অভিহিত কৰা হয়। কিয়নো গেৰুৱা কাপোৰ পিন্ধা সন্ন্যাসীসকলে কেৱলমাত্ৰ ঘৰ-সংসাৰ আৰু বস্ত্ৰহে পৰিত্যাগ কৰে, পাণ্ডিত্যৰ অভিমানৰ প্ৰতি মোহ তেওঁলোকৰ আঁতৰি নাযায়। অথচ প্ৰকৃত সন্ন্যাসীজনে আত্মীয় স্বজনৰ মাজত থাকিও তেওঁলোকৰ প্ৰতি মায়া-মমতা ত্যাগ কৰি একমাত্ৰ পৰমাত্মাৰ প্ৰতিহে নিজকে নিয়োজিত কৰে। গৃহস্থয়ো নিজৰ সকলো ঘৰুৱা কাম-বনৰ মাজেদি যোগাভ্যাস কৰিবলৈ হ'লে সেই একে প্ৰকাৰৰ বৃত্তি বা সন্ন্যাস লাভ কৰিব লাগিব।

(২) পৰমাত্মাৰ সত্যযুগী সৃষ্টি সুখদায়ক

সাধাৰণ মানুহে ভাবে যে, সুখ আৰু দুখ দুয়োটাই পৰমাত্মাৰ দান। কিন্তু যোগী পুৰুষে সদায় বিশ্বাস কৰে যে তেওঁ কেৱল কল্যাণকাৰী, সুখদাতা আৰু শান্তিদাতা, তেওঁ দুখ হৰণকাৰী — কাকোৱেই দুখ দিব নোৱাৰে। দুখ মানুহৰ নিজস্ব কৃতকৰ্মৰ ফল। পৰমাত্মা মুক্তি আৰু জীৱন মুক্তিদাতা। তেঁৱেই সদগতিদাতা। সেইজন সদগতিদাতা ভগৱান পৃথিৱীৰ দুখ দাৰিদ্ৰ্যৰ কাৰণ হ'ব নোৱাৰে। সম্পূৰ্ণ সুখময় আৰু শান্তিময় এখন নতুন পৃথিৱীৰ তেঁৱেই ৰচয়িতা; সেই নতুন পৃথিৱীৰ সুখ শান্তি হ'ব সত্যযুগ আৰু ত্ৰেতাযুগ; যাক জীৱন মুক্ত দুনীয়া বা বৈকুণ্ঠ ধাম বুলি কোৱা যায়। পৰমাত্মা তথা ভগৱানেই এই দুখময় পৃথিৱীৰ পৰা জীৱাত্মক মুক্তিধামলৈ লৈ যায়। অজ্ঞানীলোকে যি পৰিস্থিতিত ভগৱানক দোষাৰোপ কৰে তেনে পৰিস্থিতিত যোগীপুৰুষে সংকল্পচিন্ত হৈ তেওঁক মুক্তিদাতা বুলিহে বিবেচনা কৰে। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল তেওঁলোকে (যোগীপুৰুষে) দৃঢ়ভাৱে বিশ্বাস কৰে যে, সকলোবোৰ বিপদৰ মূল নিজৰ অপকৰ্মৰ পৰিণামৰ বাহিৰে অন্য একো নহয়। পৰমাত্মা হ'ল বিপদনাশক, একমাত্ৰ তেঁৱেই আমাক বিপদৰ পৰা উদ্ধাৰ কৰিব পাৰে।

(৩) ভাগ্য অথবা নিয়তিৰ প্ৰতি নিশ্চয়তা

অজ্ঞানীলোকে সৰু-সুৰা বিপদৰ সন্মুখীন হ'লেই নাইবা কোনো প্ৰতিকূল পৰিস্থিতিত পৰিলেই বিভ্ৰান্ত হৈ দুখী হৈ পৰে; আৰু শান্তিকৰ্মী নিজৰ স্বধৰ্মক

হেৰুৱাই পেলায়। কিন্তু যোগীলোকে দৃঢ়ভাৱে বিশ্বাস কৰে যে, আমি কেৱল কৰ্মহে কৰি যাব লাগিব তাৰ পৰিণামৰ কাৰণে ব্যাকুল হোৱাটো উচিত নহয়। তেওঁ মানি লয় যে ভাগ্য পূৰ্ব নিৰ্দিষ্ট অথবা এই সৃষ্টিৰূপী বিৰাট নাটকত এক পূৰ্ব নিৰ্দিষ্ট পৰিকল্পনা আছে আৰু সেই অনুসাৰেই সকলোবোৰ পৰিচালিত হৈছে। গতিকে চিন্তিত হোৱা, ব্যাকুল হোৱা নাইবা দুখিত হোৱা উচিত নহয়। এয়া মূৰ্খতা মাথোন। তেওঁ ভালদৰে জানে যে, একমাত্ৰ পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত স্থিত হ'ব পাৰিলে বেয়াও ভাল হয় অথবা সহন শক্তি লাভ হয়; সেইবাবে তেওঁ দুখ-ব্যাথা মনলৈ নানি যোগযুক্ত হয়। যোগযুক্তজনে হাজাৰ দুখত পৰিলেও হয়, হয় নকৰে। যিজনে ভাগ্য বা নিয়তিক বিশ্বাস নকৰে, তেওঁৰ মানসিক অৱস্থাও অটল নহয় আৰু তেওঁৰ যোগাৱস্থা অখণ্ড আৰু নিৰ্বিন্দু হ'ব নোৱাৰে। আনহাতে, ভাগ্য অথবা নিয়তিৰ ওপৰত যাৰ নিশ্চয় আছে তেওঁৰ মন সদায় স্থিৰ আৰু নিশ্চিন্ত হয়, তেওঁৰ মন যোগৰ সিংহাসনৰ পৰা কেতিয়াও তললৈ নামি নাহে; তেওঁৰ নিষ্ঠাও অটুট হৈয়ে থাকে আৰু তেওঁ পৰমাত্মাৰ প্ৰতি একাগ্ৰচিত্ত হৈ ৰয়।

(৪) পৰিবৰ্তন আৰু পৰিণাম

যি ব্যক্তিয়ে যোগী জীৱনৰ আনন্দ লাভ কৰিবলৈ ইচ্ছুক, তেওঁৰ অটুট বিশ্বাস থাকিব লাগে যে এই সংসাৰৰ সকলো বস্তুৱেই নশ্বৰ আৰু ক্ষণভঙ্গুৰ আৰু জগতৰ সকলোবোৰেই পৰিবৰ্তনশীল। অজ্ঞানীজনে এই সত্য পাহৰি যায়, সেয়েহে যেতিয়া তেওঁৰ কোনো আত্মীয় লোকে এইদেহ ত্যাগ কৰে, তেতিয়া কান্দিবলৈ আৰম্ভ কৰে আৰু যেতিয়া কোনো ক্ষয়-ক্ষতিৰ সন্মুখীন হয় তেতিয়া তেওঁ দুখত অধীৰ হৈ উদাস হৈ পৰে। তেনেলোকে সংসাৰৰ শেষ পৰিণাম — বিনাশ, এই সত্য স্বীকাৰ কৰি ল'বলৈ টান পায়। কিন্তু প্ৰকৃত পক্ষে এয়েই সংসাৰ অথবা জগৎ অৰ্থাৎ গতিশীলতা। “চক্ৰবত পৰিবৰ্তন্তে সুখানি চ দুঃখানি চ”। গতিকে এই পৃথিৱীত একোৱেই পৰিবৰ্তন নোহোৱাকৈ নাথাকে। যোগী পুৰুষে এই ধ্ৰুৱ সত্যক সদায়েই স্বীকাৰ কৰি ক্ষয়-ক্ষতি নিন্দা-স্ততি প্ৰভৃতি সকলো অৱস্থাতে অবিচল থাকে আৰু এই সংসাৰক ক্ষণস্থায়ী জ্ঞান কৰি কেৱলমাত্ৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ স্মৃতিত স্থিত হৈ স্থায়ী সুখ লাভৰ চেষ্টা কৰে। তেওঁ অৱাবত সময় নষ্ট নকৰে। কাৰণ, তেওঁ জানে যে নিজৰ দেহৰো পৰিবৰ্তন হয় আৰু যিকোনো সময়তে তেওঁ মৃত্যুৰ মুখত পতিত হ'ব পাৰে। গতিকে এই দেহৰ বিনাশ হোৱাৰ পূৰ্বেই প্ৰভুৰ ভালপোৱা, পৰমাত্মাৰ প্ৰতি প্ৰেম আৰু তেওঁৰ সৈতে মিত্ৰতা লাভ কৰিবলৈ প্ৰতি মুহূৰ্তে তেওঁ যত্নপৰ হয়।

এইদৰে প্ৰমাণিত হয় যে, যোগাভ্যাসৰ কাৰণে বিশ্বাসৰ এক মহত্বপূৰ্ণ স্থান আছে। কথাতেই কয়, মানুহৰ বিশ্বাস যেনে ধৰণৰ হয় তেনেধৰণেই তাৰ ৰূপ প্ৰতিফলিত হয়। বিশ্বাসত তাৰা তম্য থকাৰ হেতুকেহে মানুহৰ মাজত নাইবা দেৱতা আৰু দানৱৰ মাজত পাৰ্থক্য থকা দেখা যায়। সেইবাবেই গীতাত ভগৱানৰ মহাবাক্য — “যি মানুহ যেনে বিশ্বাসৰ তেওঁৰ স্বৰূপো তেনেই”। মানুহ যদি এই বিশ্বাসত দৃঢ় হয় যে, “মই এক আত্মা, ত্ৰিলোকৰ নাথ সৰ্বশক্তিমান, জ্ঞান আৰু শাস্তিৰ সাগৰ, প্ৰেমৰ সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ সন্তান, পবিত্ৰতা আৰু শান্তিয়েই আমাৰ স্বধৰ্ম, দেৱ-দেৱীৰ কৰ্ম অৰ্থাৎ দিব্যগুণসমূহৰ অধিকাৰী হোৱাটো আমাৰ ধৰ্ম বা কৰ্তব্য; এই সংসাৰ পৰিবৰ্ত্তনশীল এক বিৰাট নাটক, যি নাটকৰ মঞ্চত আমাৰ নিজৰ অংশ বিশেষৰ অভিনয় কৰিবলৈ পৰমধামৰ পৰা আহিবলগীয়া হৈছে আৰু আমাৰ অভিনীত অংশৰ সমাপ্তি ঘটিলেই আমি পুনৰাই নিজৰ ঠাইলৈ প্ৰস্থান কৰিব লাগিব; বা প্ৰকৃত সুখ পৰমাত্মাৰ স্মৃতিতহে লাভ হয় আৰু যোগী জীৱনেই সৰ্বশ্ৰেষ্ঠ জীৱন”, তেনেহ’লে তেওঁ যোগযুক্ত হৈ যথাসময়ত পূৰ্ণ পবিত্ৰতা আৰু শান্তি লাভ কৰিবলৈ সমৰ্থ হয়।

সংসাৰী হৈও ভোগীৰ পৰা যোগী হ’ব পাৰি

কোনো কোনো লোকে ভাবে যে, গৃহস্থাশ্ৰমত বিকাৰৰ অবাধ অধিকাৰ আছে। তেওঁলোকে কয়, — “বৰ্তমানে আমি পবিত্ৰ হৈ থকাৰ প্ৰয়োজন নাই আৰু তেনে অৱস্থাও নাই যে আমি পবিত্ৰতা ৰক্ষা কৰি চলিব পাৰোঁ। বুঢ়া হ’লে আমি সন্ন্যাসাশ্ৰমত প্ৰৱেশ কৰিম আৰু তেতিয়া ভোগ-লালসাৰ বিকাৰসমূহ পৰিত্যাগ কৰিম। বাৰ্দ্ধক্য আহি পোৱাৰ আগতে ভোগ-লালসা চৰিতাৰ্থ কৰাটোহে গৃহস্থী জীৱনৰ ধৰ্ম, নহ’লে বিবাহৰ কোনো অৰ্থই নহয়। ধৰ্মশাস্ত্ৰত আছে আৰু মহাত্মাসকলেও নিৰ্দেশ দিছে যে গৃহস্থাশ্ৰমত থাকি জীৱনক নানা ৰকমে ভোগ কৰিব লাগে। অৱশ্যে, আমি পৰম্পৰীৰ প্ৰতি কু-দৃষ্টি নিদিও।”

বাস্তৱিকতে এনে ধৰণৰ বিবেচনা বা মনে ভবা কথাৰ যুক্তি-যুক্ততা দোৰ্ষপূৰ্ণ। কাৰণ যি গৃহস্থাশ্ৰমত কামভোগ থাকে তাক কোনোৰকমে আশ্ৰম বুলি সংজ্ঞা দিয়াতো মুঠেই যুক্তিসঙ্গত নহয়। কাৰণ ‘আশ্ৰম’ পবিত্ৰ স্থানৰ নাম। অজ্ঞানতা আৰু অপবিত্ৰতাৰ বাবেহে মানুহৰ মনত “গৃহ” আৰু “আশ্ৰম” পৃথক হৈ পৰিছে।

আজিকালিও বিয়াৰ পাচত কইনা দৰাৰ ঘৰলৈ আহিলে দৰাৰ পিতৃ-মাতৃয়ে ‘আমাৰ ঘৰলৈ লক্ষ্মী আহিছে’ বুলিহে কয়। কিন্তু সাংসাৰিক প্ৰথা অনুযায়ী

দৰা আৰু কন্যাৰ আচৰণত কামভাৱৰ অনুপ্ৰৱেশ ঘটাব কাৰণে তেওঁলোকে শ্ৰীলক্ষ্মী আৰু শ্ৰীনাৰায়ণৰ দৰে পবিত্ৰ হৈ থাকিব নোৱাৰে। তেওঁলোকৰ গাৰ্হস্থ্য জীৱন আৰু শ্ৰীলক্ষ্মী-শ্ৰীনাৰায়ণৰ গাৰ্হস্থ্য জীৱনৰ মাজত পাৰ্থক্যও তাতেই। যদি এই পাৰ্থক্য নহ'লহেঁতেন, তেনেহ'লে গাৰ্হস্থ্য জীৱন-যাপন কৰা ব্যক্তিসকলে কিয় লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ পূজা কৰিলেহেঁতেন? গতিকে এতিয়া নাৰীয়ে শ্ৰীলক্ষ্মীৰ সমান গুণসম্পন্ন হ'ব লাগিব, কু-লক্ষ্মী হ'লে নহ'ব আৰু নৰ (পুৰুষ) হ'ব লাগিব নাৰায়ণ সদৃশ।

“বৃদ্ধ অৱস্থাত আমি পবিত্ৰ হ'ম” এইদৰে ভবাটো নিজকে ফাঁকি দিয়াৰ বাহিৰে একো নহয়। কাৰণ বৰ্তমান কলিযুগত কেইজনেই বা বুঢ়াকাললৈকে আয়ুস পায়! অনেকে বুঢ়া হোৱাৰ আগতেই দেহা এৰিব লগা হয় গতিকে বৃদ্ধ অৱস্থাত পবিত্ৰ হোৱাৰ প্ৰশ্নই নুঠে। এই বিষয়ে ভাবি চোৱাৰ দৰকাৰ যে, যিকোনো এক স্বভাৱ বা সংস্কাৰ স্থায়ী হৈ গ'লে তাক পৰিত্যাগ কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰাটো কঠিন হৈ পৰে। গতিকে বেয়া অভ্যাস আৰম্ভণিতে নিৰ্মূল কৰা বুদ্ধিমানৰ কাম। অনেকে কয় শাস্ত্ৰৰ মতে ২৫ বছৰ বয়সলৈকে ব্ৰহ্মাচৰ্য পালন কৰা উচিত। কিন্তু প্ৰশ্ন হ'ল — বৰ্তমান সময়ত কেইজনে ২৫ বছৰলৈকে ব্ৰহ্মাচৰ্য সম্পূৰ্ণ নিষ্ঠাৰে পালন কৰে? ইয়াৰ উপৰিও কেৱল মাত্ৰ ২৫ বছৰলৈকে ব্ৰহ্মাচৰ্য পালনৰ নিয়ম শাস্ত্ৰত নই বৰঞ্চ শাস্ত্ৰই ৩৬ বছৰ পৰ্য্যন্ত ব্ৰহ্মাচৰ্য পালনক 'ভাল', ৪৮ বছৰ পৰ্য্যন্ত পালনক 'উত্তম' আৰু আজীৱন ব্ৰহ্মাচৰ্য পালনক 'অতি উত্তম' বুলি কৈছে। বাস্তৱতে লক্ষ্য হ'ল সম্পূৰ্ণ জীৱন ব্ৰহ্মাচৰ্য্য পালন কৰা; তথাপিও ২৫ বছৰ পূৰ্ণ ব্ৰহ্মাচৰ্য পালন কৰাটো অনিবাৰ্য (দ্বাপৰ যুগৰ পৰা) বুলি শাস্ত্ৰত নিৰ্দেশ আছে। যদি 'আজীৱন ব্ৰহ্মাচৰ্য' পালনৰ নিয়ম নাথাকিলহেঁতেন তেনেহ'লে মহাত্মাসকলে সম্পূৰ্ণ জীৱন ধৰি ব্ৰহ্মাচৰ্য ব্ৰতত ব্ৰতী হ'লহেঁতেন জানো? আনহাতে গৃহস্থীসকলক মহাত্মা বুলি নকৈ কিয় আমি সন্ন্যাসীবিলাককহে মহাত্মা বুলি ক'বলৈ যাওঁ? গতিকে গৃহস্থীসকলে গৃহত থাকিয়েই কাম বিকাৰ পৰিত্যাগ কৰি ভোগী জীৱন বাদ দি যোগী জীৱনত প্ৰবেশ কৰা উচিত। তেতিয়াহ'লে তেওঁ “গৃহ” সন্ন্যাসীৰ আশ্ৰমতকৈও শ্ৰেষ্ঠ আশ্ৰমলৈ পৰিণত হ'ব।

এতিয়া সৃষ্টিৰ সংকটৰ সময়

অন্য এটা বিশেষ মন কৰিবলগীয়া কথা হ'ল — বৰ্তমানৰ সময় বৰ সংকটপূৰ্ণ সময়। এট'ম আৰু হাইড্ৰ'জেন বোমাৰ দ্বাৰা সৃষ্টিৰ মহাবিনাশৰ সময় ওচৰ চাপি আহিছে আৰু আনহাতে পতিত পাৱন পৰমাত্মাই সেই মৰ্যদাহীন

সৃষ্টিৰ মহাবিনাশ ঘটাই দৈৱী মৰ্যাদাপূৰ্ণ আৰু যোগবল যুক্ত পবিত্ৰ সৃষ্টিৰ স্থাপনা কৰি আছে। সেয়েহে মহাত্মাসকলতকৈও মহান সেই পবিত্ৰ পৰমাত্মাৰ নিৰ্দেশ এই যে ‘এই অস্তিম্ব জন্মৰ যিখিনি অৱশিষ্ট সময় হাতত আছে সেই সময়খিনি অতিবাহিত কৰিবলৈ সকলোৱে সচেষ্টি হোৱা অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মাচৰ্য ব্ৰত গ্ৰহণ কৰা।’ গৃহস্থীসকলে যজ্ঞ আদি পাতিলে নাইবা কোনো মহৎলোক ঘৰলৈ আহিলে এতিয়াও ব্ৰহ্মাচৰ্য ব্ৰত পালন কৰাৰ নিয়ম আছে। গতিকে স্বয়ং পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱই যিহেতু এই সৃষ্টিত অৱতীৰ্ণ হৈ জ্ঞান যজ্ঞ স্থাপন কৰিছে; গতিকে এতিয়া ব্ৰহ্মাচৰ্য ব্ৰত পালন কৰাটো সকলোৰে কাৰণে নিতান্তই আৱশ্যক।

গৃহস্থী বা সংসাৰী হৈও কামবিকাৰক জয় কৰা সম্ভৱনে ?

ওপৰোক্ত বিষয়বোৰ আলোচনাৰ পাছতো কোনোৱে প্ৰশ্ন কৰে, “মহাশয়, সংসাৰী হৈ থাকি কাম বিকাৰক জয় কৰিব পৰা সম্ভৱনে ? কাম বিকাৰ মানুহৰ কাৰণে স্বাভাৱিক কথা। স্ত্ৰী আৰু পুৰুষ, জুই আৰু ঘিউৰ নিচিনা। অগ্নিৰ দাহিক শক্তি আছে; গতিকে দাহন কৰিবই। ঘিউ জুইৰ সংস্পৰ্শলৈ আহিলে নগলাকৈ নাথাকে। কাৰণ, জুইৰ সাধাৰণ গুণেই হৈছে ঘিউক গলাই পেলোৱা। এতেকে সংসাৰী হৈ কাম বিকাৰ জয় কৰাটো অসম্ভৱ!” কিন্তু মানুহে পাহৰি যায় যে, শাস্তিৰ সাগৰ পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ লগত যোগযুক্ত হৈ এনে কামাগ্নি নিৰ্বাপিত কৰিব পাৰি।

মানুহে প্ৰতিদিনে ভগৱানক উদ্দেশ্য কৰি গায়, “মই ‘মূৰ্খ’ কামাচাৰি, হে প্ৰভু মোক ৰক্ষা কৰা।” ইয়ে প্ৰমাণ কৰে যে, পৰমাত্মাৰ ইচ্ছাত সু-উচ্চ পাহাৰো খহি গৈ সমতল ভূমিত পৰিণত হয়। সেইবাবে কামবিকাৰ অজেয় বুলি ভাবিলেও সৰ্বশক্তিমান পৰমেশ্বৰৰ পৰা শক্তি লাভ কৰিলে তাক জয় কৰা সহজ আৰু সুনিশ্চিত হৈ পৰে। শিশুৱে প্ৰথমে ডাঙৰৰ আঙুলিত ধৰি থিয় হ’বলৈ যত্ন কৰে আৰু খোজ কাঢ়িবলৈ শিকে। সেইদৰে পৰম শিক্ষক আৰু সদগুৰুৰ জ্ঞান আৰু যোগৰূপী আঙুলিত ধৰি আমিও পবিত্ৰতাৰ বাটেদি খোজকাঢ়িবলৈ সক্ষম হ’ব পাৰো; কাৰণ, তেৱেঁই একমাত্ৰ সৰ্বশক্তিমান। ঋষি, মুনি, সাধু-সন্ত আদিৰ কোনেও সেই সৰ্বশক্তিমান পৰমাত্মাৰ দৰে আমাক শিক্ষা দি গঢ়ি তুলিব নোৱাৰে। এই কামৰূপী বিষয় সাগৰ উত্তীৰ্ণ কৰাবলৈ পতিত পাবন আৰু নিৰাকাৰ সেই ভগৱানৰ বাহিৰে আৰু অন্য কোনো নাই! সেই হেতুকেই তেওঁক পাৰকৰ্তা, ত্ৰাণকৰ্তা, পতিত পাবন ইত্যাদি বিশেষণেৰে বিভূষিত কৰি তেওঁৰ গুণ-গান কৰা হয়।

কিন্তু বৰ্তমান মানুহে জীৱনৰূপী এই তৰণীক পৰমাত্মাৰ ভৰষাত এৰি নিদি কাম বিকাৰৰ ওচৰত আত্ম-সমৰ্পণ কৰি মনতে ভাবে যে এই বিষয় সাগৰ উত্তীৰ্ণ হোৱাটো অসম্ভৱ।

যোগ অভ্যাসত বিকল্প আৰু বিঘিনি

কোনো কোনো লোকে কয়, “যোগাভ্যাসৰ কাৰণে অতি সোনকালে শুই উঠো, কিন্তু মনত দুশ্চিন্তা থাকে। নানান মানসিক চিন্তাৰ জটিলতাৰ কাৰণে চিন্তা অস্থিৰ হৈ পৰে আৰু তাৰ ফলত যোগাভ্যাসত স্থিৰ চিন্তা হ’ব নোৱাৰে।” তেওঁলোকে প্ৰশ্ন কৰে “এই অভ্যাস লাভ কৰিবলৈ কেনেদৰেনো স্থিত সংকল্প হ’ব পাৰি? মায়াবী সংস্কাৰে মোক যে নিজৰ প্ৰতি সদায় আকৰ্ষণ কৰি আছে – তাৰ পৰা মুক্ত হৈ ঈশ্বৰ স্মৃতিৰ স্থায়ী আনন্দ কেনেকৈ লাভ কৰিব পাৰি? মোৰ এই ব্যৰ্থ সংকল্পৰ কাৰণ কি আৰু তাৰ নিবাৰণ কি হ’ব পাৰে?”

ইয়াৰ উত্তৰ এয়ে যে, মানুহৰ মনৰ অন্তৰালত নিজস্ব এক পুৰণা ছাঁ আছে। সেই মাতেই মানুহে পুৰণা বৃত্তি বা স্বভাৱবিলাক অনুসৰণ কৰি চলে। গতিকে ঈশ্বৰৰ প্ৰতি নিজকে নিয়োজিত কৰিবলৈ হ’লে দুটা প্ৰধান বিষয় লক্ষ্য কৰিব লাগিব। প্ৰথমতে, এই মৰ্ত্যলোকৰ অধিবাসী বুলি নিজকে যিমান দিন গণ্য কৰিব, সিমান দিনলৈ মানসিক বিকাৰে এৰা নিদিয়ে। গতিকে ইয়াৰ প্ৰতিকাৰৰ বাবে দৃঢ় নিশ্চয় কৰিব লাগিব যে, ‘মই এক আত্মা-পৰমধামৰ নিবাসী, অথবা পৰমধামৰ পৰা আহিছো – এই বিৰাট সৃষ্টিকৰ্মী ৰঙ্গমঞ্চত যি অভিনয় চলিছে – তাৰ ভাৱৰীয়া হিচাবে। মোৰ অভিনয় শেষ হোৱাৰ লগে লগে মই সেই জ্যোতিৰ দেশলৈ – সেই শান্তিধামলৈ সেই প্ৰভুৰ পবিত্ৰ ধামলৈ উভতি যাম। এই মায়ানগৰী মোৰ স্বদেশ নহয়। ই মোৰ কাৰণে বিদেশ’। এইদৰে পৰমধাম বা পৰলোকৰ স্মৃতিক মনত জাগৰিত কৰিব পাৰিলে মায়াবী সংসাৰৰ মোহ আৰু সংস্কাৰপূৰ্ণ চিন্তাৰ পৰা মানসিক বিকাৰ দূৰ হ’ব।

গৃহস্থী জীৱনক কেনেকৈ আশ্ৰমত পৰিণত কৰিব পাৰি?

সন্তানৰ ভৱিষ্যত চৰিত্ৰ নিৰ্ভৰ কৰে পিতৃ-মাতৃৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰৰ ওপৰত। যদি পিতৃ-মাতৃৰ স্বভাৱ শীতল আৰু অৱস্থা যোগযুক্ত হয় তেনেহ’লে সন্তানসকলৰো স্বভাৱ তেনেধৰণৰ হ’ব। আনহাতে, যদি কোনো পিতৃয়ে নিজৰ মত সাব্যস্ত কৰিবলৈ মাতৃগৰাকীৰ ওপৰত খং কৰে বা মাৰ-পিতৃ কৰে তেনেহ’লে

সন্তানৰ মনতো ভাব হ'ব যে ভৱিষ্যতে তেওঁ নিজৰ কথা সাব্যস্ত কৰিবলৈ হাতত এচাৰি ল'ব লাগিব। গতিকে দেখা যায় সন্তান-সন্ততিয়ে মাক-বাপেকৰ পৰা ভাল আৰু বেয়া দুয়োটা গুণ অনিবাৰ্যভাৱে শিকে। গতিকে গৃহস্থৰ অৰ্থাৎ মাক-বাপেকৰ কৰ্তব্য হ'ল – তেওঁলোকৰ নিজৰ স্বভাৱ-চৰিত্ৰ পবিত্ৰময় কৰি তোলা আৰু সন্তানসকলৰ জীৱন উচ্চ আদৰ্শত প্ৰতিস্থা কৰা। বনবাসী হৈ অৰণ্যত কুটিৰ তৈয়াৰ কৰি বাস কৰাত বিশেষ গুৰুত্ব নাই। নিজৰ ঘৰখনকে আশ্ৰমলৈ পৰিণত কৰাটোহে ডাঙৰ কথা। হাবিৰ মাজত মাটি-শিলেৰে ঘৰ তৈয়াৰ কৰি আশ্ৰম প্ৰতিষ্ঠা কৰা সহজ, কিন্তু ঘৰখনক আশ্ৰমলৈ পৰিণত কৰিব পাৰি কেৱল মাত্ৰ ঈশ্বৰীয় জ্ঞানৰ দ্বাৰা।

বৰ্তমান কলিযুগৰ শেষত পুৰুষোত্তম সঙ্গম যোগ চলি আছে। (সত্য যুগ অতি সোনকালেই আহিব ধৰিছে।)

ঈশ্বৰ পৰমপিতা পৰমাত্মা নিৰাকাৰ, জ্যোতিৰূপ ত্ৰিমূৰ্তি, শিৱই সহজ ঈশ্বৰীয় জ্ঞান আৰু ৰাজযোগৰ শিক্ষা দিছে। ইয়াকে গ্ৰহণ কৰি ঘৰক আশ্ৰম কৰি তোলক।

বৰ্তমান সংসাৰী মানুহৰ বৈষয়িক জ্ঞান এনেধৰণৰ যে, তেল বা ঘিউৰ অভাৱত চাকিগছ নুমাই যোৱাৰ আগতেই তেল বা ঘিউ আনি চাকি জ্বলাই ৰাখিব লাগিব। পেটৰ ভোক নিৰাৰণ কৰিবলৈ খোৱা বস্তুৰো যোগাৰ কৰিব লাগিব। কিন্তু গৃহস্থই ইয়াক জনা নাই যে, তেওঁৰ নিজৰ অন্তৰৰ বা আত্মাৰ জ্যোতিও নুমাৰ ধৰিছে, তাত জ্ঞান ৰূপী ঘৃতাৰ আৰ্হুতি দিব লাগিব নহ'লে সেই জ্যোতি সোনকালেই নিস্প্ৰভ হ'ব; আত্মাৰ কাৰণে উপযোগী আহাৰো সংগ্ৰহ কৰিব লাগিব। দিনৰ বাবে আহাৰ প্ৰস্তুত কৰি মানুহে ৰাতিৰ ভোজনৰ কাৰণেও চিন্তা কৰে। এই ধৰণে চিন্তা কৰিয়েই গৃহস্থী মানুহে কুৰি বছৰৰ কাৰণে খোৱাৰ যোগাৰ নাইবা ততোধিক সময়ৰ বাবে টকা-পইচা নিজৰ সন্তানৰ সুবিধাৰ উদ্দেশ্যে সঞ্চয় কৰে। অনাগত ভৱিষ্যতৰ সম্বন্ধে জানি বা নাজানিও প্ৰত্যেক গৃহস্থই কিছু নহয় কিছু সঞ্চয় কৰি যায়।

কিন্তু আপুনি কেতিয়াবা একান্ত মনে বহি নিজৰ বিষয়ে চিন্তা কৰি চাইছেনে? কি প্ৰকাৰে ভৱিষ্যতৰ কাৰণে অবিনাশী ধন সঞ্চয় কৰিব এই কথা চিন্তা কৰিছেনে?

প্ৰকৃত অবিনাশী ধনৰ আধাৰ জ্ঞান আৰু ৰাজযোগ

জন্ম-জন্মান্তৰৰ বাবে সুখ-শান্তিৰ চাবি-কাঠি হ'ল আধ্যাত্মিক জ্ঞান আৰু সহজ ৰাজযোগৰ অভ্যাস। জ্ঞানৰ আধাৰত আমি জানিব পাৰো যে শৰীৰ বিনাশী কিন্তু আত্মা অনাদি আৰু অবিনাশী। আত্মাই কৰ্মফল অনুযায়ী সুখ-দুখ ভোগ কৰে। আত্মাতেই থাকে কৰ্ম সংস্কাৰসমূহ। আনহাতে ৰাজযোগ হ'ল আত্মাৰ সংস্কাৰ সমূহ পৰিবৰ্তন কৰাৰ সহজ উপায়। আহক, ভগৱানে দিয়া জ্ঞানৰ আধাৰত ৰাজযোগৰ অভ্যাস কৰি শ্ৰেষ্ঠ সৌভাগ্যবান হোৱাৰ সুযোগ লাভ কৰক।

এই বিষয়ে সবিশেষ জানিবলৈ প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰী ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ যিকোনো কেন্দ্ৰৰ লগত যোগাযোগ কৰক।

প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰী

ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ চমু পৰিচয়

আন্তঃৰাষ্ট্ৰীয় আধ্যাত্মিক উন্নতিৰ কাৰণে নিৰ্মিত - এই সংস্থাৰ স্থাপন হয় ১৯৩৭ চনত সিন্ধু প্ৰদেশৰ হায়দৰাবাদত স্বয়ং পৰমপিতা পৰমাত্মা শিৱৰ দ্বাৰা। ১৯৫১ চনত ই ভাৰতৰ ৰাজস্থানত অৱস্থিত আবু পৰ্বতলৈ স্থানান্তৰিত হয়। এই ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ উদ্দেশ্য হ'ল মনুষ্য সমাজৰ চৰিত্ৰ গঠন কৰা, জীৱন নিৰ্বিকাৰী অথবা পবিত্ৰ কৰা, মানুহক দেবতুল্য তথা আত্মানুভূতি আৰু ঈশ্বৰানুভূতিৰ সহজ পথ প্ৰদৰ্শন কৰা যাতে মানুহে জীৱনত পবিত্ৰতা ধাৰণ কৰি আহিব ধৰা সত্য যুগ আৰু ত্ৰেতাযুগী দৈৱী সৃষ্টিত ২১ জন্মৰ কাৰণে পূজ্য শ্ৰীলক্ষ্মী আৰু শ্ৰীনাৰায়ণৰ দৰে দেৱপদ প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে।

স্বয়ং পৰমপিতা পৰমাত্মাৰ দ্বাৰা প্ৰত্যক্ষ জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰাবলৈ তথা পৰমাত্মাৰ অৱতৰণৰ দিব্য অনুভূতি কৰাবলৈ গোটেই বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তত এই ঈশ্বৰীয় বিশ্ববিদ্যালয়ৰ ৫০০০তকৈও অধিক সেৱা কেন্দ্ৰ স্থাপিত হৈছে।

- Hojai - 782435 : Near Ram Thakur Mandir, Golaghatia Basti,
Dist. Nagaon, Ph. 03674-254670
- Jagiroad - 782410 : Opp. Higher Secondary School, Dist. Marigaon
- Jorhat - 785001 : Shanti Bhawan, Near Borbheti, Rohini Hall,
Ph. 0376-2340336
- Karimganj - 788711 : Karimganj Bazar, Karimganj, Ph. 03843-267159
- Lanka - 782446 : Rly. Gate No. 2, Lachit Nagar Road, Garubazar
Dist. Nagaon, Ph. 03674-255014
- Majbat - 784507 : Bagan Road, Dist. Darrang
- Mangaldai - 784125 : Rajapam, Bhebarghat, Dist. Darrang, Ph. 03713-230961
- Marigaon - 782105 : Ghanakanta Barua Road, Dist. Marigaon,
Ph. 03678-240920
- Mukalmua - 781126 : Nalbari-Mukalmua Path, Near Janasewa Press,
Dist. Nalbari, Ph. 03624-286411
- Nagaon - 782002 : M.D. Road, North Haiborgaon,
Near St. Anthony School, Ph. 03672-223433
- Nalbari - 781335 : Hajo Road, Near Police Station, Nalbari,
Ph. 03624-220845
- Orang - 784114 : Saikia Chuburi, Dist. Darrang
- Pathsala - 781325 : Jyoti Nagar, Professor Colony, Pathsala,
Ph. 03666-266618
- Rangapara - 784505 : Chenaram Road, Ward No. 3, Ph. 03714-222273
- Rangia - 781354 : Bishnu Mandir Road, Murara Society Chowk,
Dist. Kamrup, Ph. 03621-241310
- Raha - 782002 : Raha Garmari, Near Vety. Hospital, Dist. Nagaon,
Ph. 03672-285343
- Sivsagar - 785640 : Shiv Jyoti Bhawan, Bishnuram Path,
Ph. 03772-222024
- Sonari - 785690 : Parbatipur, Dist. Sivsagar, Ph. 03772-255252
- Silchar - 788004 : G.C. College Post Office, Silchar, Ph. 03842-265024
- Silchar - 788004 : Manipuri Basti, Tarapur, Ph. 03842-268445
- Sonapur - 781403 : Chakanibari, 22 Mile, P.O. Gandhi Nagar, Kamrup
- Tangla - 784521 : Near Dipti Cinema Hall, Dist. Darrang
- Tezpur - 784154 : Ketekibari, Dist. Sonitpur, Ph. 03712-236853
- Tezpur - 784001 : Kumargaon, Dist. Sonitpur, Ph. 03712-252886
- Tinsukia - 786125 : 'Brahmand Bhawan' SBI Colony Road, Opp. Manab
Kalyan Trust, Ph. 0374-2339113, 2331067
- Udalguri - 784509 : Near Satsang (Anukul Thaku), Dist. Darrang
- Vishwanath
- Chariali - 784176 : Kalyanmayee Bhawan, Kalyanpur, Ph. 03715-223202

Address of few Centres of Brahma Kumaris in Assam

- Guwahati - 781032 : Vishwa Shanti Bhawan, 1st bye lane, Rupnagar
Ph. 0361-2460297, 2460300
E-mail : brahma11@sancharnet.in
- Guwahati - 781006 : Banphool Nagar Path, Dispur, Ph. 0361-2221402
- Guwahati - 781022 : Chachal Road, Six Mile, Ph. 94351-05630
- Guwahati - 781025 : Fatasil Ambari Tinali, Ph. 0361-2473901
- Guwahati - 781011 : Rly. Gate No. 4, Near Goenka Cinet, Maligaon,
Ph. 0361-2671700
- Guwahati - 781020 : 'TAPASYA DHAM', Near Sumangalam, New Guwahati,
Ph. 0361-2551651
- Guwahati - 781025 : Champak Nagar, Ganesh Para, 3rd bye lane
- Guwahati - 781028 : Patarkuchi Road, 3rd bye lane, Navoday Nagar,
Beltola, Ph. 0361-2300675
- Guwahati - 781038 : Shankar Path, Hatigaon, Ph. 0361-2620082
- Baihata
- Chariali - 781381 : Near Pub Kamrup College, Ph. 03621-286424
- Barama - 781346 : B. K. Bhandari Ashram, Ph. 03624-282704
- Barpeta - 781301 : Metua Kuchi, Zania Road, Near E & D Office,
Ph. 03665-222790
- Barpeta Rd.-781315 : Milan Nagar, Near Fire Brigade Office,
Ph. 03665-260899
- Bihpuria - 784161 : Bhaskar Nagar, N. T. Road, Ph. 03752-263128
- Bijni - 783390 : Amguri, Tatipara, Near Bijni College,
- Bongaigaon-783340 : Borpara, Near Law College, Ph. 03664-223190
- Chhaygaon-781124 : Near Chhaygaon H.S. School, Ph. 03623-261297
- Dibrugarh - 786001 : Gali No. D, Lachit Nagar, P.B. No. 139
Ph. 0373-2321399
- Digboi - 786171 : C.M.H. Area, Qrt. No. 1666 B, Mulia Bari,
Ph. 03751-264579
- Diphu - 782460 : Amolapatty Colony, Dist. Karbi Anglong,
Ph. 03671-273146
- Dhekiajuli - 784110 : Thakurbari, Near Sani Mandir, Ph. 03716-245020
- Gahpur - 784168 : Main Road, Dist. Sonitpur, Ph. 03715-243413
- Goalpara - 783101 : Amolapatty, J.N. Road, Opp. Shyam Bandhu Das,
Ph. 03663-241101
- Hajo - 781102 : Bishnupur, Natun Bazar, Dist. Kamrup

